

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 18.01.2011. године

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на наставак главног претреса приступили:

**-тужилац за ратне злочине Небојша Марковић,
-сви оптужени,
-браниоци адв. Ивана Томовић, адв. Бјелетић Радмила,
адв.Мирослав Перковић и адв.Ашковић Трифун,
-сведоци Милорад Обрадовић, Дане Бранковић, Јован Мрђа и
Перо Ускоковић.**

Није приступио сведок Радослав Здјеларевић који је пре главног претреса суду доставио лекарску документацију да је болестан и да не може да приступи на данашњи главни претрес.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Претрес се наставља испитивањем сведока Милорада Обрадовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека уђе сведок.

СВЕДОК МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Обрадовићу.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани као сведок.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво ћемо да узмемо Ваше личне податке, затим ћемо да Вас опоменемо, а онда ћете прочитати ту заклетву која стоји

испред Вас. Је ли има неких измена у Вашим личним подацима које сте дали код истражног судије, је ли се нешто изменило?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ништа.

Са личним подацима као на записнику од 27.01.2010. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се води поступак против четири лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, то су окривљени Вукшић Зоран, окривљени Слободан Стригић, окривљени Бранко Хрњак и окривљени Велимир Бертић, стављено им је на терет да су од септембра до краја 1991. године извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва тако што су извршили убиства, незаконито затварање и повређивање више лица. Ви сте овде дали своје исказе, сад ћу Вас само упозорити да сте овде у својству сведока, да сте дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, исто тако не морате да одговарате на питања која могу Вас или неког Вашег блиског сродника довести до тешке срамоте односно кривичног гоњења, то Вам је јасно.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред Вас стоји текст заклетве па га прочитајте само.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте два пута давали свој исказ пред полицијом у својству грађана и то је дато 22.09.2009. и касније пред истражним судијом. Исто тако морам да Вас питам, ова лица да ли познајете, да ли сте у завади или у сродству са њима?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Познајем да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте у завади?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ето испричајте шта је Вама познато у вези ових догађаја, шта сте радили, где сте били, па ћемо онда постављати питања.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја сам у време ратних догађаја био позван да у органу унутрашњих послова, који се тад звао Секретаријат за унутрашње послове, оформим један део службе који се звао Одсек за сузбијање криминалитета. У оквиру тог Одсека обављали су се послови општег криминалитета, привредног и потражне делатности. Поред тога било је и криминалистичке евиденције и криминалистичка техника. У то време кад сам ја дошао један мали број је људи радио у тој служби и

онда смо се ми постепено екипирали тако што је један део радника дошао као припомоћ из Републике Србије који су радили у службама у Хрватској и онај део који је остао у Барањи који је био исто тако радио те послове. Међу њима је било различитог и националног састава а и што се тиче структуре осталог административног особља такође је било различитог састава и жена и мушкараца, и у то време ми нисмо могли бог зна шта урадити. Зашто? Зато што тада није био ни формиран суд, ни тужилаштво, нити је постојао затвор. Остало је, пошто се распао комплетан систем јер је Кривични законик тад важио само за Републику Хрватску у делима за која је Република Хрватска била надлежна, а остало по савезном закону то је било за кривична дела из надлежности тамо не сећам се сад које главе али тамо везано за кривична дела против оружаних снага и још нека која се судио, други судови који су судили. Пошто ми нисмо имали ни тужилаштво дакле ни суда, ни затвора ми смо били присиљени да у томе што год евидентирамо тамо, а тога је било много, почело је дакле кад је настао распад система где држава није уопште ничим функционисала, где су се догађале неуобичајене ствари ми смо морали да на то бар да евидентирамо, да напишемо или службену белешку па да то остане па да онда касније претвори се у кривично дело односно кривичну пријаву коме ћемо ми то касније подносити. У том смислу кад се екипа некако формирала били смо и без оружја, ми смо били тада у почетку без икаквог оружја, имали смо, ко је имо свако своје властито наоружање, па смо онда касније добили неко кратко оружје пиштоље итд, тако да нисмо практично били ни наоружани. Касније смо добили дуго оружје и то је тако ишло. У том времену формиране су, почеле су се формирати екипе које су биле дежурне које сам ја одредио да дежурају за разне увиђаје и од тада је почело да се нешто евидентира код нас у тој служби што смо могли да обухватимо и што смо могли уопште да стигнемо јер нисмо имали ни техничких ни помагала, ми смо остали били без свега. Е онда кад се то почело евидентирати онда сам ја један део те службе тако екипирао, међутим касније сам ја био добио задатак да будем координатор између СУП-а Бели Манастир и СУП-а Сомбор, тако да сам већи део тог посла док сам радио био и у Сомбору, чешће сам одлазио јер било је развојних проблема и то сам све радио до 16.01.1992. године кад сам напустио демонстративну службу, кад сам видео шта ће се догађати и отишао сам у адвокатуру. Пошто сам завршио Правни факултет, нисам имо правосудни испит и онда сам положио правосудни испит и читаво време сам био адвокат, тако да све остало шта се догађало у СУП-у и пре тога мени није познато. Оно што ми је познато у време док сам био познато ми је оно што су ти оперативци код мене доносили и о чему су ме обавештавали, тако да ја само могу говорити из посредног сазнања, непосредних сазнања ја лично немам јер нисам нигде чак ни ишао на

увиђаје јер сам био шеф службе. Потписао сам кривичне пријаве и видео сам да ми је то и презентирано те, једну кривичну пријаву сам ја потписао и зато га се сећам шта се десило односно да су моји људи изишли али чак нисам ни знао ни који су јер време је протекло, заборавио сам, сад знам ко је био и написано је онда што се могло направити. Није се могло извршити ни обдукција, ни ексхумација, нити било шта јер нисмо имали ко то може да нареди. Полиција није имала то право, а ни сами ми који смо радили нисмо имали формално правно овлашћење да то радимо, нису били ни законски текстови, тек је онда та држава Крајина тек је почела да се формира. Дакле у то време било је две кривичне пријаве за које ја знам, те су потписане. Било је још таквих сличних случајева које ја се више и не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците које су то кривичне пријаве.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То су кривичне пријаве где су нађена три лица која су убијена, на то је изашла увиђајна екипа. Ја сам ту кривичну пријаву потписао и та је кривична пријава била запримљена код тадашњег тужилаштва које је било десетковано, практично није ни радило, то је Окружно јавно тужилаштво и потписана је једна кривична пријава коју је потписао мој заменик јер је мој заменик био Ускоковић Петар, кад мене није било и он потписује један други случај, то је случај где је жена једна тешко повређена и један мушкарац убијен. Ја случајно знам само за ту жену јер ми је њена сестра комшиница, јер ми се дошла жалити на то да је ето тако њена сестра прошла, па сам онда ето и њој тад помагао не знајући при томе ко је то све учинио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли да нам кажете шта Вам је та сестра рекла кад је дошла код Вас?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Она ми је рекла да се то десило али није она знала ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да се десило да је сестра, да јој је тај зет убијен, а да је сестра приклана или тако нешто и да је отишла у Дом здравља и то су моји ти људи то проверили и та жена је у врло тешком стању отпремљена из Дома здравља у Белом Манастиру за болницу у Сомбор. Дуго времена та жена није била у могућности да комуницира и ми нисмо ни обавили тамо никакав разговор с њом јер једноставно нисмо ни могли радити, нама је било забрањено да долазимо тамо да радимо, нити су они могли да долазе на нашу страну јер су тако имали инструкцију од својих органа унутрашњих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре сте рекли да сте имали координацију и да сте ишли често у Сомбор.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли посетили њу у Сомбору?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не. Њу нисам никад посетио јер једноставно нисам могао да је посетим прво због тога што је била у веома тешком стању, с њом нисте могли комуницирати. Кад је дошло тако неко нормално стање е онда нисмо могли ми да обавимо било какав информативни разговор службени и ја нисам то ишао и нити сам обавио икад с њом разговор. Касније сам чуо њену изјаву на телевизији у Осијеку, ето то је било објављено у телевизији и ја сам само о томе имам ето та ближа сазнања. Друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у Вашим изјавама које сте давали помињали сте ове специјалне јединице.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је познато о њима?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Па то су јединице које су биле фомиране мени на непознати начин али међу њима је био један добар број људи за које сам ја још пре рата као оперативац који сам радио у служби знао да су били евидентирани код нас као извршиоци кривичних дела или неки лакши или тежи преступи или су били инцидентни тако људи који су знали да направе инцидентне ситуације. Е ти су људи формирани и они су били добро наоружани и имали су и униформе, имали су све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде међу окривљенима јесу ли била та лица у тим јединицама?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја не знам ко је припадао све тим јединицама јер ја нисам имао увид у њима, али знам ко је њихов био претпостављени, то је био Јарић Милан који је знао ваљда кога има од свега тога. Ја сам само видео да су ти неки људи били тамо али нису били код мене. Дакле ја могу да говорим само онај део што се односи за део за које ја сигурно знам, које могу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У свом исказу сте рекли да су била нека лица били криминалци и ситни криминалци.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То сам и сад поновио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да су били у саставу и Вукшић Зоран у те јединице, Бертић Велимир и неки други.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, Вукшић Зоран, то је можда погрешно интерпретирано, Вукшић Зоран је био у униформи које сам ја закључио да је припадао тим јединицама јер других није било. Ми смо били сасвим другчије и обележени, ми смо имали плаве униформе које су резервног састава полиције и један део који је имао активан који је дошао као испомоћ Србије и онда сам ја касније био без униформе, ја сам био у цивилу радио једно време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где вам је било седиште?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Седиште је било у Белом Манастиру у СУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У СУП-у?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком спрату сте били?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: На другом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пролазили сте кроз.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не на другом, нема други, на првом спрату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли Вам било познато јесу ли постојале неке просторије за задржавање лица?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ми смо имали пре рата те просторије за задржавање и те просторије надзор на њима и иначе комплетно је то тако уређено да је то дежурна служба водила рачуна ко се то лице ако се приводи или се задржава дежурна служба је имала и кључ од свих тих просторија. Ја сам пре рата као оперативац кад сам радио јер сам био једно време и руководиоца дела службе али кад сам долазио тамо радити онда смо се ми дежурној служби јавили, дежурна служба је нама давала кључ али је при томе у својем билтену забележила кога смо ми то привели, претресли итд, што је уосталом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли била привођена лица доле у те просторије, је ли Вам познато то?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ми нисмо имали привођење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули, јесте ли видели да неко други приводи, јесте чули од ваших оперативаца да неко приводи?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, ја сам, наравно да сам чуо јер ја сам у тој служби и био и то, али увида ко је привођен и кога је ко приводио е то није ми познато јер те ствари стварно нисам ни знао јер је тај држао кључ, ко је држао кључ тај тачно зна ко је приводио и шта је одређивао и где су се ти људи налазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте у Вашој изјави рекли да су.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Добро, добро, само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже «Зна се да су у СУП-у Бели Манастир разна лица привођена од стране специјалних јединица милије и дежурне службе».

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Е то ја сам то рекао неког су приводили они за које ја не знам ни ко је приводио, ја их нисам видео кад су приводили нисам имао никако никакав увид нити сам био овлашћен да било шта у том смислу радим. Једино што кад ми се каже у оном делу кад се лице приведе починило кривично дело, ако је починило кривично дело кад ми то, наравно да смо обавили разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад су вам доводили та лица за која су рекли.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису вам доводили никог?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не. Било је довођења, ја морам да још нешто што можда је и заборављено речено, било је привођење од стране територијалне одбране и тад су се појављивали за које ми нисмо ни знали коме припадају, сви су носили скоро исте униформе и та територијална одбрана је приводила нека лица и доводила нека јесу чак довођена код мене али од припадника територијалне одбране и та смо ми лица након разговора пустали. Нисмо имали разлога, било шта да им учинимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи постојала је специјална јединица и територијална одбрана?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Територијална одбрана је по селима била и то су они то радили сами на своју руку често пута, а да ми нисмо ни знали шта су радили, чак смо морали, ја сам морао ићи негде интервенисати да не чине тамо још веће проблеме које смо ионако имали да средимо, да смиримо тамо ситуацију колико смо могли као професионалци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад ће вам тужилац поставити питања. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија Вам је поменуо да сте дали исказ и у МУП-у и пред истражним судијом, па Вас ја само питам да ли Ви остајете при том?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја остајем код тога уколико сам сад можда појаснио нешто које сам сад у овом тренутку појаснио да буде јасна интерпретација оног што сам у оном тренутку рекао. Знате кад кажете дођете тако и онда некад будете и у ситуацији да и кажете можда нејасно довољно јер се за то нисам ни припремио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Рекли сте у уводном делу кад Вас је судија питао да ли познајете оптужене и да ли сте у сродству али нам кажите да ли се сећате јесу ли ови оптужени и појединачно да нам кажете како их се сећате из тог времена, јесу ли они били припадници СУП-а у то време ако јесу да ли се сећате? Али за сваког појединачно, па значи у том периоду док сте Ви били.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: А у времену рата, они су били тамо, сви су тројица, колико их видим, сви су тројица били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тројица и тамо четврти.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: А да, сви су били тада у СУП-у, а како и где и ко их је распоредио ја о томе не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате униформе, јесу ли имали униформе те као ви плаве или ове друге маскирне?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја сам рекао у почетку да су ти, та јединица имале униформе биле су шарене оне маскирне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Која јединица?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Те специјалне, то сам рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесу ли они имали такве униформе?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Јесу, имали су униформе, сад за овога не знам, нисам сигуран баш за овог Хрњака, не знам, то се не могу сетити јер он је био тамо као возач секретара СУП-а. Не могу се сетити сад за њега, сад немојте ме то јер стварно не могу се сетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте рекли да сте били до 16.јануара 1992.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад сте почели да обављате ову функцију?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја сам то негде почео осмог, крајем осмог или почетком деветог, али сам мобилизиран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које године?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: 1990.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 1990., добро.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Осми, девети месец, не могу се сетити. Ја сам мобилизиран, ја нисам добровољно дошао тамо јер сам већ био у пензији, ја сам пензионисан 31.12.1990. године из Службе унутрашњих послова.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 1990. сте пензионисани, а јесте ли после тога.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Доведен као.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи 1991. ипак?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: 1991. да, извињавам се, 1991.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, тешко је сетити се прецизно.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да, ја сам сад мало побркао, 1990. сам пензионисан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато да ли је било неких размена да су организоване?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Размена?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Па сећам се да су, опет те податке о томе, тим размена и свему томе то је више имао Здјеларевић јер је ту он око тога радио. Мени кажем поверени су ти послови право да вам кажем ја нисам баш пуно у то мешао, било јесте, не могу да кажем да није било, било је аутобусом и то су људи одлазили итд, и неки долазили са хрватске стране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је сачињавао, јесу ли сачињавани спискови? Одакле ти људи који су размењивани?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То не знам ко их је сачињавао и да ли је сачињавао не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А одакле су ти људи, јесу ли били ту затворени негде или?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, то ја не знам, то ја нисам видео. Ја рецимо за неке људе знам које сам чуо да је размењен који никад није

био тамо, ја га нисам видео, и жене чак, колега којих је било мојих, које су са мном колегинице које су радиле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сведок Здјеларевић је у свом исказу пред истражним судијом казао да сте Ви списак сачинили тих који су, са комплетним генералијама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, не можемо кад га, можда неће ни да дође. Каже Ви сте били најпедантнији па да сте Ви написали списак са комплетним генералијама и предали шоферу и двојници-тројници људи који су ишли да предају то у Борово.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја сад да Вам кажем сигурно то нисам саставио, чак нисам ни знао те људе, а да сам радио тамо и те папире али друге папире то јесам, то не кажем, али немам везе никакве са тим. То ја нисам знао ни ко је доведен, ништа, то је дежурна служба, никакве везе са мном није било око тога размене тих људи. Ја то не знам стварно, а на концу конца па ваљда има негде папир који је ваљда остао па се види ко је то написао, ја знам сигурно да ја нисам. Ја могу њему, и суочити се с њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези ових хапшења људи, малтретирања у оптужници се помињу ти цивили хрватске националности који су били привођени, па ћу Вам ја прочитати из оптужнице која су то лица, а Ви кажите да ли нешто о неком од њих знате били да је привођен по Вашем основу или на неки други начин и каква је судбина тих лица. Овако: Фрања Јох, Хуго Мартиновић, Стјепан Ткалец, Драган Скелеџија, Мато Филиповић, Марко Томић, Зоран Кнежевић, Иван Белај, Споменко Далић, Залај Славко, Драго Брекало, Драгутин Боровачки, Винко Мађетко, Павле Фрањић, Стипе Абрешин, Антал Тавес, Миша Балатинац, Јован Наранца, Горан Антић, Жељан Јунек, Јосип Горуп, Тадија Јакшић, Марко Марић, Давор Таслеџић, Бенак Стипе, Емил Иванић, Јосип Ћосић, Матија Јопст, Жељко Хоџа, Иван Бренда, Владимир Чизмар, Стјепан Хорват и Жељко Чичак, да ли за неког, да ли знате те људе?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Један део људи лично познајем јер сам тамо живео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: А да ли их је ко приводио и када приводио ја стварно не знам, ево то Вам сад, заклео сам се, стварно не знам или нисам нити видео, нити те људе сам икад видео да су паковани да би били у размени. Нисам имао увида стварно у то, тако да ја то стварно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми како је сад та дежурна служба у то време организована?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Е то је био један исто радник који је професионалац који је радио са мном и он је имао екипу тих људи, један

део који је био професионалац, један део који је у време рата дошао у полицији по неким, није то било провера него ко год дође у полицију да му се униформа, оружје итд. и ван сваког увида о томе какав је то квалитет тих људи и онда је он то саставио, звао се Шимуновић Душан и он је тамо екипирао и сад кад улазите у СУП то одмах дочека вас тамо та дежурна служба са шалтером тако да нема шансе да прођете тамо до тих просторија где смо ми раније били, а да вас они не виде или да не прате ко је, шта је довео и тако, али имали су и кључеве.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какве су они униформе имали?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Они су имали милицијске униформе резервног састава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Плаве, је ли?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да, да. Можда је неки имао и шарене али те се униформе знате то се делило у оно време било је свакаких униформи, једноставно како год је донео, није било у оно време магацина па се из тог магацина сви једнако снабдевали, имали смо какву смо добили униформу тако се то делило. Ја чак и ту униформу одакле је долазила и то како се дистрибуирала ја и то не знам и једноставно не знам одакле је дошла.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Да Вас питам сада нешто друго, овде је предмет оптужнице неки догађај који се десио за време напада на Козарац, односно како неки кажу «кад је спроведено чишћење у Козарцу» 28.августа 1991. године и у том нападу су учествовали и припадници СУП-а Бели Манастир, да ли Ви нешто о томе знате?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја о томе немам никаквих сазнања, мислим чак нисам ни био тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли је неко од припадника Ваше службе учествовао?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, од моје службе ниједан није био. Ја могу набројат који су у мојој служби били, коме сам ја био надређен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули о том догађају било шта?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Јако мало. Чуо сам после ових свих догађаја што се сад ето догађа, ништа нисам посебно имао сазнања. Знам да се ишло у те операције док није било коначно део Барање на неки начин очишћен од тих паравојних јединица које је имала Хрватска.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули у том нападу да су убијени Иво Малек, да су рањени Јосип Вид и Матилда Вранић?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ма не знам ни ко су људи, не знам ни кад се то десило, немам појма уопће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А хоћете ли ми рећи је ли излазила Ваша служба накнадно на неки увиђај?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, е то видите кад се догађало тад наша служба није могла ни функционирати, тад кад су се борбена дејства

одвијала једноставно ми нисмо могли то да обавимо. Било је непрестано Бели Манастир тучен са артиљеријским оруђем, тако да једноставно нисте ни могли изићи на увиђај, а и увиђај, видите, ја сам лепо рекао да увиђаје тада ми једноставно нисмо могли ни квалитетно ни обављати јер нисмо имали техничких помагала. Ми смо са оним оскудним средствима што смо имали и што смо нашли, што смо на разне разне начине, што нам је СУП Сомбор поклатио јер сам ето с њима сарађивао, е тако смо излазили, нисмо могли евидентирани ни краће које је на милијарде било да тако кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, према неким подацима било је доста убијених људи у то време, шта сте ви предузимали?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: За оно што смо ми сазнали на свако је ишла екипа за увиђај, што смо ми сазнали, што је дакле дошло до мене. То мене обавести дежурна служба односно обавести дежурног оперативца кад је формирана служба, дежурна екипа има то је крим.техничар иде, буде некад и два оперативца, иде и возач или возило ако не возе сами и тако. Имали смо једном прилику, то ја морам да кажем, да су ме обавестили ти моји људи да су имали прилику кад су ишли на неки увиђај, сад се не сећам ни који ни кад, нема везе са ова два, са ова два нема, да су пуцали на њих и онда сам ја морао други пут слати више људи да на неки начин чува да не би неко страдао и погинуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У овим изјавама које сте давали помињали сте да се то односи на ова два случаја, тако бар произилази из контекста.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, то сигурно није тако, ако прочитате видећете да није тако. За та два случаја је сасвим друкчије било и знам како је било, кажем ту је увиђај извршен по свим тим правилима које смо могли, практично направили онда што је тад највише могло што се тад могло урадити. Ја знам да се то могло и квалитетније и знам радио сам и пре рата и правник сам, знам шта је то, и како, али у оно време једноставно то је био врхунац што смо ми могли да радимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми за ово убиство Адама Барића и рањавање Ане Барић, то је било 10.октобра 1991. како овде произилази из података у спису.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од кога сте Ви у вези са тим сазнали?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То сам сазнао од дежурне службе и оперативца који је ишао на увиђај и техничара. Знам да је техничар један дошао код мене кући, ја сам био тад код куће и рекли да се то десило и онда реко, «па идете на увиђај» и отишли су на увиђај, обавили то и онда је сестра од те жене дошла код мене, пошто је преко пута радила са мојом супругом и онда ми се пожалила и онда сам ја њој дао, омогућио

да она оде да је посети тамо у болницу и да јој пружи ону помоћ која јој је требала, а није имала ко да брине о њој.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли Вас неко обавестио о томе ко је то учинио?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте чули било шта о томе?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Тада никаквих сазнања нисмо имали и зато је ишла кривична пријава као непознатом. Касније се то причало, кажем, што сам и рекао, то и пише, причало се, али ја тај један део који сам сазнао да је то рецимо Зоран, али преко телевизије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који Зоран?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Вукшић, да је, преко телевизије сам сазнао, већ када сам био ван службе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како преко телевизије?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Телевизија Осијек је објавила, објавила тај читав случај и та жена је жива.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је она тамо причала нешто на телевизији када сте Ви гледали?ж

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Јесте, дала је изјаву о томе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је она то казала?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да, ја колико се сећам, она је то дала изјаву, а сада имате прилику, ако је она жива, ја мислим да је жива.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, то ћемо видети.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да питате њу, ја сам само тако, дакле, моја сазнања се свode на посредна сазнања, ја непосредних сазнања немам, нити чак као оперативац, јер је код мене дошао спис и сазнање оно које ми каже моја служба и ја потпишем и ето то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, за овај други случај што сте поменули, данас сте рекли да сте Ви потписали ту пријаву, да има тројица мртвих људи.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Тачно, ја сам потписао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Међутим, ми имамо тај предмет и ту пријаву коју сте Ви потписали.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То су четири човека, четири члана породице Чичак.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Е па ја не знам колико их је било, ја сада не сећам се, ја те људе нисам никада ни знао, ни пре рата, нити сам их икада видео, ја њих не познајем, уопште их нисам познавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Даћу Вам ја да видите кривичну пријаву и Ваш потпис.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја уопште не сумњам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Макар да потврдите.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али бих Вас питао још нешто, овај, значи та кривична пријава је сачињена 27. новембра 1991. године.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Добро, па тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И заведена је у Тужилаштву у Белом Манастиру и у њој се наводи да је, односно Ви, да тако кажем, наводите да сте 25.11. сазнали о том догађају и да је обавештен истражни судија и јавни тужилац Вишег суда у Белом Манастиру Никић Игњатије о пронађеним лешевима, судија је овластио оперативне раднике да обаве увиђај. То мало другачије баца светло на овај, Ви кажете да за све време није било истражног судије.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да Вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А овде се и по имену помиње.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Знам ја то по имену, то је судија, није истражни судија тада Вишег него Основног суда, он је био оно испомоћ и он практично није имао никаква овлашћења. Ви као правник исто знате врло добро да надлежности нижег суда не може судија надлежно нижег суда да обавља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да увиђај може да буде по овлашћењу Вишег суда.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То је сада друго питање, сада када је реч о томе да разјаснимо око кривичне пријаве и око сазнања – видите овако, ја потписујем као шеф службе кривичну пријаву, кривичну пријаву саставља оперативац који је изашао на увиђај и који је то обавио. Ето пише Вам ту у записнику о увиђају ко је то обавио и ја сам тада потписао ту кривичну пријаву. Ето то је, ја сада не знам који је то датум, ја не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево сада ћу Вам ја показати, значи кривична пријава, Ваш број СУП Бели Манастир 03/1-Ку 15/1991 од 27.11.1991. године.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја сам потписао кривичну пријаву, записник, ево ту је саставио и потписао Стојић Миленко. Он је био на увиђају, техничар је био, ево и он је написао и службену белешку и ја то нисам, не сећам се баш тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Службена белешка о?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То је он написао 27.11.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли о извршеном прегледу или препознавању?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То не знам шта је обавестио, након обављеног увиђаја, утврђено је да се ради о четири мушкарца и то тројица старости око 25, док је четврти мушкарац старости између 45 и 50 година, одмах је приступио идентификацији лешева и тако даље и он је то урадио, ето. То је он урадио, ја сам ову кривичну пријаву потписао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, сада смо ипак дошли до тога да је четири.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Добро, ја сада не знам, не сећам се ево да Вам кажем, не сећам се, сада да ме питате све детаље, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, да ли Вам је Стојић Миленко нешто, да ли Вас је он извештавао нешто о томе?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Известио је са тога увиђаја када се вратио, оно што знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он имао сазнања ко је то урадио?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Е то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Или тада или накнадно?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да је имао, он би сигурно мени рекао, сигурно би рекао и то би ми реаговали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, он је у истрази казао да Вам је нешто рекао и да Вам је некакву белешку дао, али.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То је та, то је то што је дао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Неку другу, са другачијим садржајем?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Треба наћи то, ако има треба наћи, али ја сигурно за то нисам знао ко је то направио. Нисам чак ни знао у почетку који су то људи, него је нађено то и онда су нас обавестили, посебно један техничар који више није ту, који ми је дао та сазнања којим је речено да су ти људи насилном смрћу, дакле тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте чули нешто о томе да су ти људи били привођени у СУП?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То не, то сам и први пут рекао и други пут и сада кажем да ја стварно не знам да су ти људи привођени и ја бих то знао да су привођени, знао бих разлога због којих је мој одсек радио. Ја сам рекао шта је мој одсек радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, браниоци, има ли неко питање?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине Обрадовићу, када је тај затвор који сте спомињали у Белом Манастиру, када је он направљен, довршен и тако даље?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: На који закон мислите?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Затвор?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Затвор? Затвор је направљен када сам ја отишао из службе, ја сам отишао 16.01., имам тачан податак јер сам обавестио МУП Сомбор да је више не комуницирам са њима јер више не радим и после тога је затвор отворен. До тада није било затвора.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, тај затвор, да ли је он био надлежан за примање затвореника само из Белог Манастира или?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Тај затвор је покривао тада Виши суд, колико ја знам, овај, Виши суд Бели Манастир, који је покривао вуковарско подручје, беломанастирско подручје и ништа више, колико знам.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, до тада, рецимо хајде сада тамо где нисте знали или где нисте имали доказа или Тужилаштво није имало некакве основе сумње да процесуира, али тамо рецимо где је било инцидентно кривично дело, где сте могло да процесуирате некога, шта се дешавало, да ли сте их могли негде притварати, хапсити, како?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, никога нисмо могли ни приварати ни хапсити, имао сам један случај, то има, дао сам у мом исказу, где је један од тих, хајде да кажем, припадника специјалних јединица, извршио убиство свог комшије и онда је ту настао проблем, пошто су већ била избегла лица из западног дела Славоније и онда је настало комешање да се тамо не побију међусобно, да не настане даље крвопролиће. Онда сам ја у то време донео решење о одређивању притвора, није имао ко да то направи и то до три дана, оно по ЗКП-у колико сам могао и то лице упутио у притвор у Сомбор, дакле у Сомбор. Захваљујући ауторитету који сам тада имао, са колегама из Сомбора и са овај, посебно са полицијом и они су га привели, тада је та три дана протекло и ми га више нисмо имали где, ни вратити, ни задржати него једноставно пустити.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли сте имали лишења слободе или учествовали за лица осумњичена за ратни злочин, мислим ратни злочин против хрватске националности у периоду док сте Ви радили?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Е то је сада оно што ја кажем са поносом, кажем, да у то време када смо ми радили, имали смо један случај где нам је пријављено и именом и презименом лице које је чинило убиства несрпске националности. То ме није питано, али морам да кажем, ево пошто ме адвокат пита, овај, ми смо тада имали један случај који се зове Вољевић Душан пријављено и његова супруга, који су убијали те људе, старије који су затечени код луће, али у Биљу, где ми баш нисмо тамо могли одлазити јер је тамо често било под борбеним дејствима, стално нас је тучено са артиљеријским оруђем. Е онда када смо ми тамо отишли, он је, тај човек, нас је отишло једно пет да га ухапсимо и приведемо. То већ у каснијим фазама се догађало, колико се ја сећам, овај, то када сам у служби био и пред мој одлазак, е онда смо ми дошли тамо и онда је на нас отворио ватру, бацио је две бомбе и тако и онда смо га ми и супругу ухапсили и онда сам ја смислио да је он припадник територијалне одбране а није, није био припадник ни специјалних јединица ни ништа, него територијалне одбране и тако и он се сам тамо као појединац нашао јер до оружја је било лако доћи и онда

сам средио са војском да га преведемо као војно лице, да га прихвати Војни суд у Београду, јер то је прва армијска област била и надлежност Војног суда. И ми смо њега тамо послали и све дотле док није правосуђе Крајине почело функционисати, он је био под истрагом и ја не знам до које фазе, ја мислим да је истрага окончана била и да је дошло на оптужење у Бели Манастир и да је он тада, да му је супруга ослобођена, а он тада суђен за ратни злочин против цивилног становништва, тада, максималном казном онда која је у оном закону постојала. То је лице отишло на издржавање казне, тада када је већ затвор касније, ја сам то знао већ касније када сам био адвокат, јер сам био саслушаван као сведок. Он је завршио у затвору и наводно, ево ја колико знам, да је он и умро.

Е то је једини случај у којем сам ја и учествовао у лишавању слободе тога лица и овим свим радњама у којима је то било, али кажем, у том времену када није било ни тушилаштва и тужилаштво је, молим вас да појасним, тужилаштво је на папиру постојало, постојала су и суђења на папиру, али то све функционисало није, ми смо морали да функционишемо онолико колико смо ми функционисали и спречавали оно што смо могли спречити. Тврдим и сада да нас није било, да би још било горе да нас није, нас професионалаца није тада било.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хоћете рећи, ако сам ја добро схватио, да сте ви још 1991. године хапсили припадника српске националности за убиства хрватских држављана.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Он је био црногорске.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није битно, још 1991.?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: 1991., да, за ког смо знали тачно ко је био.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И да је касније када су прорадили институти у Крајини, да је он суђен и да је пресуђен тамо?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да, ја сам тада долазио као сведок на суд, јер сам био у адвокатури, колега је мој био председник Адвокатске коморе, ја сам био секретар, па ето тако са тим околностима сам упознат.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли Вам је познато, да ли је још тада било случајева где су процесуирани за ратне злочине Срби против хрватске националности?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Када мислите, када сам био активни полицајац?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: И када сте били касније у адвокатури?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Било је, како да не, па ја сам неке и бранио, ја сам бранио неке, ја сам по вокацији кривичар, радио сам, имао

одбрана и по службеној дужности, највећи део по службеној дужности, али тада је већ функционисао тај закон.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да ли Вам је познато тада да је у Хрватској било ко процесуиран или у Србији за ратни злочин?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Тада није нико, нити мислим да је ико било када поведен било какав кривични поступак баш у Хрватској, било је пуно и према нама који смо то ето радили и нерасположење од стране припадника мог народа што смо то радили, али тврдим и сада када смо тако почели радити да смо један део људи вероватно спречили да не заврше лоше, јер је и тада у Барањи било мултинационалног састава, било је искључиво мађарског живља, било је код нас у служби, било је припадника и мађарске националности и хрватске националности, ми нисмо гледали на то.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И поред тога што кажете да је тај човек, да је и поред тога што је бацио две бомбе, Ви сте га ухапсили?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Тако је, ухапсили, спровели и кажемо уз ауторитет мој.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Не води се поступак против Бољевића тренутно, хајде да се вратимо.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се водио, господине Обрадовићу, поред тога што сте Ви једини то тада радили и Ваше колеге, да ли је против Вас вођен неки поступак у Хрватској?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Е сада сам ја очекивао да ће господин тужилац да бих одговорио на то питање, ако ми дозволите, ја сам очекивао да ће поставити питање, јер мени је уручено, не уручено, нисам добио оптужницу, него сам дошао до оптужнице коју су хрватски органи тамо оптужили лица која су тамо завршила и процесуирана у Хрватској, односно суђена или ослобођена већ нека и дошао сам до те оптужнице и видео сам тамо у тој оптужници да сам између осталог и ја оптужен за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва, наводећи да сам приводио тамо неку двојицу и да сам их малтретирао, па сам их пустио и тако даље и неки још тамо сведоци који наводе да сам ето ја био тај који сам задужен био за малтретирање несрпског живља и убијање. Ја сам се читаво време тога трудио да то разјаснимо, да кажемо да ли је тако, чак сам и овде долазио да видим шта ће са тим бити и био сам спреман да седнем и на оптуженичку клупу да разјаснимо да ли сам ја починио злочин или не, због моје породице, не мене лично, него због моје породице која не жели хипотеку ратног злочинца. Тада је, када сам то видео и прочитао о чему се ради, видео да мене људи оптужују који су очигледно заменили мој идентите. Зашто је тамо хрватска власт која је имала и тужилаштво и сви имали, располагали са документацијом и мојим фотографијама, јер безброј је фотографија, ја сам тамо рођен, припадник органа унутрашњих послова,

све остало тамо код њих, могли да питају те људе, је ли вас тај приводио или саслушавао и то, а поготову не када сам се ја бавио адвокатуром, адвокат није никога, колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада се не води поступак против Вас.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли је обустављен тај поступак?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Али и то морам да кажем, и након тога ја сам уз велики труд и залагање, дошао до решења које је мој колега бивши и садашњи, који је тамо одвјетник, он ми је прибавио решење где се кривични поступак против нас осамнаест лица, обуставља у Хрватској за тај злочин, дакле за који су нас теретили, не знам да ли има.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Можете да видите, али то нема везе, ми не водимо овде поступак против сведока.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, сачекајте мало да погледам документа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам сада то значи да питамо њега у вези тога, ево рекао је, не води се поступак против њега, постави,о питање у вези овог догађаја, немојмо да водимо сада поступак против њега.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Ви можете ово да уврстите у доказ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За шта као доказ?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На доказ због постојања претпоставки за евентуалну обуставу поступка, јер по закону и међународном уступању предмета и конценцији, ако је дошло до амнестије за одређене врсте кривичних дела, а тамо је оигледно дошло за кривично дело, али ја Вам то не могу, зато Вам предајем, да не би и ако можете да фотокопирате, па ћемо о том правном питању касније. Ја бих Вас молио да копирамо и оставимо то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га питали, да ли је међу тим лицима ова лица која се налазе овде?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Зато сада ја и нудим решење које је требала та власт у тој споразуму који је потписан између два тужиоца, требала то да достави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се помињу међу тих осамнаест лица и ова лица

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, овде само осамнаест лица, међу којима сам и ја и још нека друга, нека чак и не познајем.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Видите, али отом-потом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли ратни злочин, ратни злочин, сада да ли је иста радња, не знам.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не председниче, ја не могу ући са Вама у полемику, Ви ми одбите предлог, донесите решење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поставимо питања, поставимо питања.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, молим Вас, да ли Ви имате сазнања да је Бертић Велимир био криминалац, да се бавио кривичним делима пре рата или да ли имате сазнања да сте га Ви приводили или било шта тако слично?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Бертић Велимира и ову овде тројицу, ниједног док сам ја био активни припадник органа унутрашњих послова и у време рата, никада нисам приводио, али у тим јединицама које су биле, било је које сам и приводио и оперативно обрађивао, како смо ми то полицијски рекли а то је између осталог и једна позната личност коју Ви сугурно знате, а то је онај познати Гавра кога сам ја још од малих ногу обрађивао. Зато сам ја и рекао да је међу њима било и таквих.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја више немам питања, само предлог да решење о обустави казненог поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према сведоку?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Према сведоку ставимо у спис, односно фотокопирамо због каснијих доказних предлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлучићено о том предлогу, да ли има још питања, браниоци? Изволите.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Молим Вас, да ли би могли да нам појасните позицију СУП-а Бели Манастир?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Како мислите, организационо, у ком смислу?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Зграду СУП-а Бели Манастир?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То зграду?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Зграда СУП-а Бели Манстир налази се у непосредној близини ужег центра Белог Манастира, нова зграда која је саграђена, тамо неких, шта ја знам, 80. и неке године, још је са анексоми тако.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, да ли је та зграда постојала, да ли је постојао главни и споредни улаз где се у односу на улаз у СУП Бели Манстир налазила дежурна служба?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Дежурна служба је могла да гледа, имала је улаз са дворишне стране, један део улаз који смо ми користили као службени улаз и излаз, односно и овај главни улаз који је са уличне стране, који је транспарентан, тако да кажем, могуће га је видети свако ко год дође да види да дође ту било ко, е на тај улаз, а овамо улаз у двориште, са дворишта то је са возилима се могло ући, то је било затворено и могло се ући, али опет уз знање и виђење дежурне службе, они морају да виде то. Ја када сам то радио, када сам био оперативац,

сваки пут је та служба, када сам некога привео, она је видела то и дао сам податке.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, Ваша канцеларија у односу на канцеларију Радослава Здјеларевића, где се налазила?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Моја канцеларија?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Моја канцеларија је била на истом спрату али ту има више канцеларија, била је на крају тог ходника.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Како је била позиционирана, где је гледала Ваша канцеларија?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: У двориште.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А канцеларија господина Здјеларевића?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Она је имала прилике да гледа, пошто је зграда на углу, да гледа и на две улице – може доћи до нашег дворишта и та главна саобраћајница, односно главна улица кроз коју се могло видети, кроз прозор ако мислите на то.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро реците ми, овде Вам је предочена и то је и од стране тужиоца, предочена једна књига оперативног дежурства коју Ви негирате да сте, данас сте изјавили да негирате постојање те књиге.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То нисам рекао, нисте ме уопште добро слушали. Књига оперативног дежурства ако је и вођена, водила је та служба, а не ја, мој је одсек за сузбијање криминалитета, у почетку сам рекао којим пословима смо се ми бавили и никаквим другим. Ја нисам хтео да се бавим, нико ме није могао натерати, јер онда би још већи проблем у оном времену повукао на себе и нисам се бавио са тим. Значи, ако су они водили, а требали су, има билтен дежурног којег су они писали, е то шта су они писали, где су писали, ја нисам имао увида у то. Увида у то је имао главни шеф, а то је секретар СУП-а.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А ко је био секретар СУП-а?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Здјеларевић, а ја сам имао изнас себе још једног шефа, то је начелник службе те који је обједињавао полицију и ја сам у том делу био, дакле, ја сам тек трећи по реду био по степену рангираности моје функције.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Ко је био начелник те службе?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Начлник је био Вранић, не знам тог човека да ли сте, Вранић Светислав.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, да ли је постојао паркинг простор испред СУП-а Бели Манастир и где се он налазио ако је постојао?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Паркинг простор?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Тако је.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Паркинг простор као простор није постојао, него ту су се паркирала возила онако на дивље, јер је

једносмерна улица била, па онда где је једносмерна улица, по Закону о безбедности саобраћаја, онда се може да паркира на десној страни, уколико нема посебних знакова, а мислим да је тамо био знак некакав где је забрањено било паркирање и заустављање осим возила СУП-а, мислим да је, немојте ме држати, рат је био, свашта је било, да ли је остао тај знак или није, али мислим да је био пре рата, да се није баш свако могао паркирати.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли Вам је познато, која су возила била у саставу, која возила је користио МУП, СУП Бели Манастир, која су службена возила постојала?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Од службених возила, било је ако мислите, било је свашта, било је највише из цивилног тог дела, цивилна возила, која нису била обележена полицијска возила. Оно што смо имали обележених полицијских возила, то смо добили из Републике Србије, јер су возила службена отерана за Хрватску, када је јединица та њихова се повукла, та полиција, она је одвезла са собом и сав возни парк.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли је постојала марица?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Марица је, ја колико сам је видео, та марица је набављена када сам ја отишао из полиције, значи то је тих година набављено и та марица је била али ја стварно не знам ко је са њима, са њом то био задужен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да појаснимо, извините што Вас прекидам, када сте отишли из полиције, када сте први пут пензионисани, тада мислите или други пут, када је набављена марица?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Марица је набављена када сам пензионисан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да направимо разлику, јер сте други пут отишли 2002. године.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у време док сте били, постојала је марица, 1991. године је постојала марица?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: 1991. године је постојала марица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли Вам је познато, ко је био задужен за ту марицу?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То не знам, јер кажем, марица није била у формацијском делу где је то било, нити сам ја дистрибуирао тај возни парк који нам се касније придодео, рецимо из Србије, неколико возила је било поклоњено, дато и тако, то је дистрибуирао секретар и тај мој начелник који су рекли, ето теби једно возило ово другом, ја сам добио то шарено возило, «Стојадин», који је обележено милицијско возило које је завршило лоше.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, да ли Вам је познато, кључеви од тих службених аутомобила, где су морали да стоје?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: У дежурној служби, сва возила за она која ја знам, ја кажем, говорим све оно што је из мог непосредног сазнања, а она друга сазнања, ја стварно немам увида и нисам хтео да се мешам у надлежност, па на концу конца, зато сам и отишао.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Само ћу још једно питање, везано за то да ли, ко дужи ауто, када оставља ауто испред СУП-а, да ли је у обавези да врати кључ дежурној служби?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Наравно да да, ако га узме, мора га и вратити. Сада како је било то тамо организовано, ја не знам, код мене јесте, код мојих оперативаца, јер једноставно нисмо могли функционисати ако то није тако, како ће доћи друга екипа да узме, ако је овај одвезао возило? Не може, мора бити остављено возило и још при томе натенкирано да имамо горива онолико колико смо имали, да може да иде на увиђај, да обави радњу коју треба да обави. Ми се интервенцијама нисмо бавили, интервенције нису биле никада у служби за сузбијање криминалитета, ми смо се бавили чисто, рекао сам, сузбијањем криминалитета, оперативним евиденцијама и крим. техником. Ето то је део службе у којој сам ја и завршио моју радну каријеру.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да Вас питам, да ли познајете Вукшић Зорана?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Наравно да да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: И пре избијања рата?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Чак сам и добар са њим, наравно да да. Вукшић Зоран, ако могу да кажем, пре рата које ја знам и у рату, он је одавао слику једног лица које је било мени симпатичан. Чак је био са мном у ловачком друштву са којим сам ја био у лову, ја нисам имао са њим никаквих проблема, никада као припадник органа унутрашњих послова, никада ја са њим, нити са било којим од ових овде, поготову Хрњак није ни био, тај човек није ни био ту, ја нисам никада имао, нити са тим што га зовемо «Векац», никада нисмо имали са њим проблем, да смо имали, ја бих то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само морам да Вас питам, зашто сте овде изјавили у Вашем исказу, кажете нисте имали проблема.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Нисам имао проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, «Зоран Вукшић је био члан специјалних јединица СУП Бели Манастир, који се бахато понашао и њему нико није могао да стане на пут».

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја сам Вам рекао, дакле нисте ме пратили, ја сам рекао, док сам био припадник органа унутрашњих послова, дакле пре рата, ја нисам никада са Зораном Вукшићем, он је

био у специјалној јединици, видим да се он понашао тако мало слободније да тако кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то мало слободније?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Па слободније, ишао је, није слушао ваљда своје претпостављене, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чему то знате да није слушао?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Видим да оде сам, иде куд хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где то иде?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Где иде? Изађе из те јединице када хоће, код мене није могао отићи ако ми се није јавио, или ако није био уз мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то бахато, што је отишао, можда недисциплина, али шта је бахато?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То је тако наведена реч, али то је слободније понашање које бих ја тако назвао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали нека сазнања да се понаша бахато? Да ли се неко жалио на његово понашање?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Није се нико мени жалио, није имао разлога да се жали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули од некога?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули од неког другога?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Те јесу неке његове колеге које су, ја не знам у оно време чак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су рекле те колеге?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Кажу да је ето мало слободнији у понашању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како слободнији, шта значи?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: И имао је проблем, он је био у време рата рањен, тако да је једно време био чак и одсутан, он је рањен био у једну руку колико ја знам и није био тад радио, био је у болници. Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели после рањавања?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Јесам, видео сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао гипс или шта?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Имао је повој, као повезану руку, сад не могу се сетити детаља свих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао, да ли можете да га опишете?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зорана Вукшића?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Како је изгледао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, у то време, не мислим пре рата него мислим баш у то време кад је био у тим јединицама? Како је био лик, обучен, шта је носио од оружја?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Од оружја сви су они имали дуго оружје, сви су имали дуго оружје, имали су и маскирну униформу и то, нису се обележавали исто као што смо ми, а касније не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао, бркове, браду, косу?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Било је кад је имао бркове, има кад је имао и браду, а био је и кад је био обријан исто као и ја што сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква му је боја била брада?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Жута, зато смо га и звали "Жути".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Мислим ова реч је неприкладна бахато, ја сам рекао, дакле, слободније. Добро, то је тако интерпретирано, али ја извињавам се, знате кад би Ви били у мојој позицији можда би и Ви у том контексту дали неку неодговарајућу реч коју би могли да користите да кажете да то није то, али морам да појасним, имам на то право.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: И само још једно питање. Рекли сте да је било привођења од стране територијалне одбране?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Ја Вас питам да ли су та лица, да ли Вам је познато да ли су то били цивили колико се Ви сећате или су били припадници неке војне формације?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Територијална одбрана под тадашњим прописима је припадала у саставу оружаних снага и они су њих облачили. Ко је обукао какве униформе, било је и оних чојаних и свакаких, ми смо тамо имали свакакве униформе. Неки су долазили и са таквим униформама, неки су долазили и са шареним униформама у тим маскирним. Те су се маскирне униформе касније појављивале, у почетку није било. Било је те чојане униформе, односно војничке униформе као СМБ које смо ми носили као војници кад смо били у војсци.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Ја сам Вас питала за лица која су привођена од стране?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја говорим о њима, управо о њима говорим, дакле, било је свакаких који су, ти који су долазили, који су се тамо јавили, које смо ми чак обавили с њима разговор да не праве тамо проблем са тим људима који су нам се долазили жалити да они праве проблем. То јесте било тога тих који су приводили били су обучени, кажем, у различите униформе, не могу се сетити које, када и ко и кога су привели, али било је случајева привођења и те смо ми људе пустали.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Је ли су то били цивили или припадници?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Кажем, било је униформисаних и цивила, не могу сад да одредим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да разјаснимо. Да ли су били униформисани цивили ови што су привођени или у униформи цивили што су их доводили?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ови што су доводили, припадници територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су били у униформи? А како су била ова лица која су привођена?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Па у цивилу, цивилу, али пита ме за припаднике територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, није било јасно. Изволите. Нема више питања. Само сачекајте, изволите.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: На записнику од 22.09.2009. године Ви се изјашњавате да је приликом увиђаја када су пронађени лешеве породице Чичак и пронађен леш Барић Адама, а кажете можда и на неком другом месту је пуцано на ваше оперативце?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја сам то.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Мене сад интересује да појасните Ваш исказ.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја сам то објаснио да није пуцано тада, да се мени нису оперативци тада жалили него је било случајева касније кад је ишло, имате увиђаја још који су обављени, кривичних пријава које сам ја потписао а нису предмет овде овога поступка.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: На овом записнику који сам Вам ја цитирала Ви се изјашњавате да је пуцано приликом увиђаја лешева породице Чичак?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Молим Вас реците ми чији је записник то?

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: То је записник од 22.09.2009. године пред Полицијском управом у Новом Саду.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То је погрешно интерпретирано сигурно и није тако написан и није тако, ја сам то разјаснио овде пред судом.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Добро, ја сам само Вас питала код ког исказа Ви остајете? Негирате да сте дали овај исказ?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, на такав начин, у тим случајевима то није сигурно било јер после тога ја сам рекао да је било случајева где су ми се жалили оперативци да је на њих пуцано.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли сте Ви потписали овај записник?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Јесам, наравно да сам потписао.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Ваш потпис стоји управо испод ове реченице коју сам Вам ја цитирала?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Добро.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Разјаснио сам све што се тога тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени, је ли имате питања? Изволите.

Окр. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Господине Обрадовићу, Ви сте пре рата радили на сузбијању криминалитета, је ли тако?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Тако је.

Окр. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Да ли ми ми жожете рећи за нека имена да ли су Вам позната? То је иначе спадало у групу "Сиви дом", "Херинг", "Сокач"?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Па било је, не могу се ја сад свих сетити. Знате, ја тамо и сад кажем, ја сам тамо познавао две врсте људи, три врсте, једни који су моји пријатељи, једни познате личности, људи који су били обухваћени различитим кривичним делима с којима сам ја радио. Неких се сећам, неких се не сећам, то је протекло 20 и нешто година, ја имам сад 65.

Окр. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Добро, ништа ме не интересује, само за ту везаност, то се знало група "Сиви дом" што је била у флиперани, "Херинг", "Сокач", "Гавро", Марић Марко и тако, да ли су Вам познати неки?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не познам Марка и те, неке не знам, неке знам, те Сокаче знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта је питање да ли су они вршили кривична дела пре рата, то Вас занима?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да, било је, како да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они везани уопште?

Окр. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Господин Марић Марко је везан зато што је он био у тој групи.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не познам Марић Марка.

Окр. ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Зато што је био млађи, то је дете био. Кажем вам, то је било тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Извињавам се, могу ли добити чашу воде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Може ли једно допунско?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, али немојте много.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми молим Вас да ли је у осмом месецу полиција носила било какве ознаке на униформи у осмом месецу 1991. године где је писало САО Крајина, полиција САО Крајина?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је август месец?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Није, тад није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви тад радили у СУП?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Тад сам био, кажем, дошао и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нису имали.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Тад није било.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кад те ознаке и да ли су постојале те ознаке на полицијским униформама САО Крајине и ако се сећате када отприлике?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То не могу се сетити, ја знам да је на шареним тим униформама које ја нисам носио нити моји припадници који су са мном били, ми смо носили друкчије ознаке, код нас је писало милиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А код њих на шареним?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То је касније дошло са тим којекаквим ознакама, са тим орловима итд., ја то, то је већ касније било, већ сам ја био предао.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А у осмом месецу, у августу месецу нисте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, питање само.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо. Изволите господине Вукшићу.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја ћу поставити само пар питања. Да ли знате ко је био Аралица Никола?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да, то је био радник којим сам ја био претпостављени

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Где је он живео, у ком месту?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: У, он је био у Козарцу и у Белом Манастиру, имао је кућу у Белом Манастиру, ја нисам био сигуран да ли је Бели Манастир или Козари, имао је две куће код жене и своју кућу. Мислим да је у Белом Манастиру био.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: У августу 1991. и 1992. године да ли су била ратна дејства и бомбардовање по Белом Манастиру?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То сам ја рекао да је читаво време било дејстава и то артиљеријским оруђем које су тучени Бели Манастир и сва она, а нарочито тамо она која су гравитирала према Осијеку. То је било тучено са тешким артиљеријским оруђем, хаубицама итд., које су биле врло опасне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је пуцао?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Па ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Друга страна која је била супротна страна у овом рату.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли се сећате у старачком дому у августу месецу, можда и крај седмог месеца су дошли резервисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Које године?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: 1992. године у августу месецу кад су почела већ малтене дешавања у старачком дому?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је дошао?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: У старачки дом резервни састав полиције, да ли се можете сетити да је било приче?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, тад 1991. године ја не знам за тај, у старачком дому не. Ми смо тада почели.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Са стране хрватске полиције у испомоћ да су долазили, је ли Вам познато?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То не, ја сам био ван службе, ја нисам био тамо. Ја сам имао проблем јер сам имао сина припадника војске који је био већ захваћен ратом у Словенији, био је активно војно лице, имао сам већ тад проблема и мислио сам о њему више практично да Вам кажем како ћемо тај проблем решити.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Још бих овде, само сам овде прочитао изјаву неку, па сте Ви изјавили да сам и ја уврштен био у ту бахатост и понашање недолично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо питали, то је он објаснио.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То сам објаснио, мислим да сам то јасно рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не понављамо исто питање, рекао шта је рекао.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Онда ћемо овако. Канцеларија од секретара да ли из његове канцеларије се могло видети двориште СУП Бели Манастир?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Двориште не.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Значи, могло се Адама дугачкога видети и страна пијаце?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Сад треба објаснити људима који не знају тамо ту позицију. Тај угао зграде на углу улица тих које су две улице према пијаци и овамо, ту је могао да гледа, а овамо не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је да ли је могао да види у двориште где се паркирају возила? Ето то је питање.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, није могао да види из своје канцеларије ако мислите то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из своје канцеларије?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, није могао да види јер је видео само један тај део који је према пијаци, пијаца је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад да разјанимо то до краја. Према том делу где се налази улаз за возила, је ли су само окренуте канцеларије?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, тамо нису окренуте, окренуто је том делу где би се могло доћи, али се могло доћи са друге стране кроз ту улицу, није морало са те стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање је са првог спрата, то је питање, са првог спрата где се налазе Ваше канцеларије, где се налази Здјеларевићева канцеларија, да ли може да се види? Ви сте рекли са Ваше се види и колски улаз?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не. Са моје стране се види двориште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И двориште ту улази? Је ли ту улазе возила у двориште?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ту улазе возила да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Здјеларевићеве канцеларије да ли ту може да се види?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Није се могло видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем Ваше канцеларије да ли је било и других канцеларија које гледају на двориште?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, та Здјеларевићева канцеларија била је на ћошку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И није гледала на двориште?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша је гледала на двориште?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Моја је гледала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још нека канцеларија гледа на двориште?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Па све у том низу које су биле на тој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нема ходника, то су само канцеларије које гледају?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ходник, има ходник, имају канцеларије с леве и десне стране. Једне канцеларије гледају према главној улици у Белом Манастиру, а једне гледају према дворишту. Е, ја сам био у тој канцеларији која гледа према дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Здјеларевићева не гледа према дворишту?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето разјаснили смо то.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Паркинг, што је мој заступник питао, са пијачне стране није био паркинг, али као направљен паркинг као дивљи, је ли тако?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То је могло да стане тако, али у то време кад сам ја био активан није стајало, сад у рату је стајао ко је где хтео.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени, да ли има још неко питање? Нема. Ево овако, Ви сте тада рекли били сте, начелник Вам је био Вранић Светислав, је ли тако?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Здјеларевић је био секретар СУП? Да ли сте Ви као трећи човек, да кажемо, у дежурној служби сте били први, али трећи човек у полицији?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: У дежурној служби нисам уопште био први.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Добро. Само ме занима да ли сте имали састанке са начелником?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Повремено је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било састанака?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Повремено је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јутарњих рапорта је ли било?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте морали да се нађете ујутру?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, то је нажалост било напуштено, ја кад сам био активан пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је постојало, полиција је увек имала такав састанак?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Моја оператива кад је састанак ми смо ујутро кад смо дошли ако нисмо на терену или којекуда, онда се састанемо код нашег претпостављеног, прочитамо билтене и шта већ и добијемо радни задатак и идемо на извршење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то сам питао, да ли је било читање билтена?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То не, то сам ја једино радио са мојима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вашима?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То сам ја радио с мојима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, овде Ускоковић је био Ваш заменик, је ли тако?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Он је дошао као придодат, практично није он заменик, он је дошао као испомоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда је из СУП Србије је дошао?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Србије, а пошто је био највећи по чину и звању и имао је искуства око тога, он је био мој заменик. Да кажем још нешто, да разјаснимо и то око те организације. Видите, нас није нико постављао, ми никакво решење за ништа нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али фактички сте радили свој посао?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: И онда су нас само по ономе што смо радили раније тако да пробамо да саставимо јер је био хаос, једноставно нисте имали ништа. У почетку је било, уопште није било полиције, могао је на улици, ја знам да је било случајева да се у обрачун један

другог да су убили, једног су убили човека који је изашао из затвора и онда су га ваљда ти оштећени, то смо ми обрађивали, па су га ваљда убили. Ето тако је било, освета је била и свега. Полиција није радила, није имала кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, поставља се овде, да би разјаснили што сте дали изјаву коју сте дали у полицији, рекли сте ово, па да сад разјаснимо, то су била лица из грађанства, кад говорите о специјалистима Вукшић Зоран, Маринковић Миленко, његов брат Маринковић Маринко, звани "Маринац", Беркић Велимир и други. Е сад, каже у то време, то сте рекли "и месец дана после тога дешавају се разна убиства, разбојништва, протеривања људи и ми организујемо, нисмо могли ништа да урадимо да би то спречили, чак нисмо ни да евидентирамо такве". Испало је да су оне организоване, да се тада појављују убиства. То ми објасните?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То морамо да разјаснимо, дакле, није разјашњено јасно. Убиства су се догађала и кад није та јединица била, била је територијална одбрана која је била наоружана и било је где смо налазили лешеве где се то, чак је било у оно време, у почетку ја сам рекао мојима свим оперативцима да пишу службене белешке, једне опширније службене белешке које ће прерасти у кривично дело кад се буде могло истражити то дело и да се обради и ти су људи то писали и једини тај део те службе који је то радио и оно што смо знали има много што нисмо знали и нисмо могли свагде приспети тамо где су борбена дејства уопште нисмо могли прићи, рецимо Дар, Дабиле и онај тамо који гравитира према хрватској граници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте имали те састанке са Здјеларевићем, је ли био Ускоковић био присутан тим вашим разговорима?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: По неки пут био је, били смо с војском смо исто имали договора неки пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте разговарали да ли сте му некад поменули да се дешавају убиства и да су умешане специјалне јединице, да ли сте добијали сазнање о томе?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, таква сазнања, ми нисмо знали ко чине та убиства, то ми нисмо знали, јер да смо знали ја бих реаговао, ево Бољевића овог што је питао колега Бољевића смо ми привели одмах без икаквих проблема чим смо сазнали, али тад нисмо знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разговарали са Јарићем?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: С Јарићем не, никад ја с њим нисам и право да Вам кажем ја нисам с њим ни посвађан ни ништа баш оно да идемо на кафу заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овде сте рекли да је Душан Шимуновић био задужен за дежурну јединицу. Ево каже овако: "Евентуална сазнања у вези привођења лица и њиховог задржавања у подрумским просторијама

СУП Бели Манастир има Душан Шимуновић, који је тада био шеф дежурне службе и интервентне екипе".

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он је радио два посла, он је био интервентна екипа?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Нема ту два, то је мала служба које нема, то у Београду имате, у Новом Саду имате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он је био и интервентна?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То је све то обједињавало тај део људи које је он имао око себе који су то радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете били сте на првом спрату, пролазили сте доле, да ли сте чули некад да су лица која су била, да ли је неко певао доле, да ли сте чули за то?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, то се није могло да чује јер то је подрум, ми смо горе на спрату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте силазили некад у те просторије?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, нисам имао чак ни потребу, нисам имао лица никаквог. У почетку јесам кад је било празно, ничега није било, тад смо одузели од једног велику количину покрадене робе која је украдена са неког места и то је било тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали да се ту људи задржавају?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја сам чуо за то, али нисам обилазио их, ја их обилазио нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац Вас је питао за затвор, тај затвор касније Ви сте рекли да је изграђен затвор који је био. Је ли затвор био у оквиру СУП Бели Манастир?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, то је посебна зграда адаптирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да разјаснимо то, то је значи посебна зграда?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То је посебна, адаптирана за потребе затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте Ви били та зграда није ни постојала?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, не, та је зграда постојала али није адаптирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није адаптирана? Ту лица нису привођена?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, никад ту лице ниједно приведено није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И код овога, код Ане Барић занима ме, каже "њена сестра и он кад сам дао пропусницу да оде"?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте дали пропусницу и да ли сте јој Ви рекли да се не враћа њена сестра назад?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Па наравно да сам јој рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ако је доживела тако нешто да је, не би тај који је то урадио да не би даље то довршио дело и онда сам ја тој жени помогао из више разлога и као полицајац, оперативац који сам знао тај посао и као њихов комшија, пријатељ да то уради. Та је жена тако и завршила, отишла је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са Сомбором разговарали са полицијом у Сомбору, шта су Вам они рекли у вези?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Они су мене обавештавали телефоном само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли су Вам рекли да, она је после могла да говори.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Мало ми је лошије сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли да седнете?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да. Нема проблема, имам проблема са срцем, радом срца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте му да седне.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Нема проблема, реците Ви само. Али чашу воде ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Требали сте да кажете одмах да сте сели, нисте морали да стојите.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Нема проблема, још сам ја млад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Нека, нећу седети нема проблема. Само ми треба воде чаша ако има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад ћемо. Још сте рекли једном, то сте сад разјашњавали, али да појаснимо још једном. Каже: "Када сам отишао, напустио полицију, чуо сам од разних људи да је чланова породице Чичак убио Вукшић Зоран од разних људи", значи не да сте сазнали преко?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То је било поговор. Знате како, кад изађете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био поговор?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Па слушајте, ја сам био адвокат, ја сам био адвокат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се то дешава – 1991, 1992, 1993?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, то је 1992. године кад смо ми формирали адвокатску комору и нисам тад, онда сам био адвокатски приправник и тако то је било тако речи о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је говорио, ко је то?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја кажем из поговора, Ви сад мене питате ко, ја не знам. То је било из поговора да је тако причано да је он то направио, ја таквих сазнања непосредних рекао сам немам, а поготово

нисам имао кад сам имао тамо у служби, то могу потврдити сви моји који сам ја био, с којима сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се сећате кад сте разговарали са, Ви кажете Ви сте разговарали са Вашим оперативцима у вези убиства породице Чичак, мушке чланове породице. Је ли Вам неко рекао, је ли неко разговарао са овим осталим преживелим члановима породице Чичак, са Јадранком Чичак, да ли сте добили неку информацију?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја не знам да ли су они уопште тамо живели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нико није рекао од Ваших оперативаца да је?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Видите кад је белешка написана о тим сазнањима и ја не знам да ли су ти људи уопште тамо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате уопште информацију да је долазила Јадранка Чичак да се распитује за свога супруга и за друге чланове породице? Да ли сте имали какву пријаву, то би била пријава да су лица нестала?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, није код нас ниједан случај, ако јесте ја сад бих волио да има тај билтен којима се, тај мора забележн случај бити ако је тамо тај дежурни радио свој посао савесно и коме га је упутио и све. Тврдим сигурно да није био ниједан случај да оно што знам то кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико дана је Илонка отишла из, када је она отишла сестра од Пане Барића?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Из Барање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Па она је отишла, ја сам био већ адвокат, ја не знам, не бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кад је отишла за Сомбор код сестре, кад сте Ви дали пропусницу?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ваљда кроз неколико дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, после овог догађаја?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не после догађаја него кад је ова оздравила, кад је могла да изађе, јер болница је пуштала ван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли неких питања?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Јер она је била у тешком стању, с њом се није могло ништа разговарати, чак ни лекари нису могли, имају лекари који су ту нису могли да обаве разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, тужилац има право?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих питао, Ви сте питали, у ствари сведок је тражио воду и није одговорио, питао Вас је судија да ли сте контактирали телефоном са, односно Ви сте рекли да сте контактирали телефоном са СУП у Сомбору у вези са Аном Барић.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да, они су ме звали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта су вас обавештавали?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да та жена излази из болнице и да не знају куд ће с њом, да болница обавештава да не зна куд ће с њом и онда ко ће је преузети.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесу ли Вас обавештавали евентуално да ли је неко дошао да је тражи?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То не, никад ми није нико рекао да је ико тражио тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, немам више питања, само бих се изјаснио у вези са овим што бранилац Перковић што тражи ово решење да се прибави, прочита и тужилаштво поседује то решење у фотокопији,, можемо дати суду ако суд одлучи, али хоћу да кажем да се против 58 лица да је подигнута била оптужница за ратни злочин против цивилног становништва, то пише у образложењу и да је у односу на ова лица против којих се обуставља поступак да је преквалификовано на оружану побуну, па онда затим по Закону о амнестији да су они, да је обустављен овај кривични поступак, тако да суштински мислим да то није од значаја али ако суд жели доставићемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одлучићемо о томе. Ви седите иза.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само бих Вас питао за трошкове да ли имате?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Немам, ја сам дошао мојим колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сачекајте ту, седите доле у публику, требаћете нам.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине председниче већа, само минут, да се само изјасним. Јесте овај списак сам ја доставио тужилаштву, то је о амнестији и обустави. Зашто кажем, ја бих вас молио, веће није упознато с тим, Ви ћете видети да све радње које се стављају, ја говорим за мог браћеника, вређање, малтретирање итд., по истом том закону он би у Хрватској морао бити амнестиран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, узећемо ми од тужилаштва, није нам то проблем, није то проблем доставиће тужилаштво. Само да видимо, Перо Ускоковић.

СВЕДОК ПЕРО УСКОКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Перо Ускоковић, је ли тако?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ускоковићу, Ви сте већ дали Ваше две изјаве 09.11.2009. и касније сте дали код истражног судије саслушани сте. Да ли има неке изјаве у ономе, само да питам подаци исти су као?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Исти, исти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ништа се не мења у Вашим личним подацима?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са личним подацима као на записнику од 28.01.2010. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна затвора. Исто тако не морате да одговарате на питања која Вас или неког Вашег блиског сродника може довести до кривичног гоњења, материјалне штете. Овде се води поступак против овде четири лица – Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бertiћа. Тужилаштво им је ставило на терет да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 Основног кривичног законика КЗЈ, а радње које им се стављају су у периоду од августа 1992. па до исте године и ту су противзаконита затварања, телесна повређивања интегритета, затим убиства појединих цивилних лица. Да ли познајете, прво да Вас питам, ова лица што сам Вам сад прочитао?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у сродству с њима?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у завади?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не. Најмање познам господина Маџарца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема Маџарца.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не, овога господина, помозите ми рећи, Вукшића познам, познам Хрњака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врпца, Хрњак и Стригића?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Стригића најмање познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овде имате текст заклетве. Прочитајте.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво да Вас питам, дали сте ова два исказа приликом испитивања. Да ли остајете при овом што сте тада рекли?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Углавном да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Углавном? Сад нам испричајте шта је Вама познато о овим догађајима, где сте тада радили, ко Вам је био претпостављени, шта сте сазнали, која имате сазнања непосредна и посредна у вези овога? Ето, изволите.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Овако, 12.10.1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Вам је лакше да седнете седите?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не, можемо и овако. 12.10.1991. године, упућен сам као припадник, значи Министарства унутрашњих послова Републике Србије са групом полицајаца, полицијских службеника на подручје Барање да помогнемо тамо домаћим људима, домаћем становништву да се успостави јавни ред и мир, поредак и већ све оно што треба полиција да ради. Значи 12.10.'91.године и био сам у Барањи до 05.06.'92.године. Тада су нама, мени и још многим који, сви који смо дошли понудили решење да постанемо припадници полиције Крајина, што смо ми от одбили, јер смо нормално имали радни однос у Министарству унутрашњих послова Републике Србије и нисмо то прихватили и ми смо се вратили назад у Србију, у своје матичне јединице где смо наставили даље да радимо свој посао. За време мога боравка у Барањи кад смо дошли, дочекао нас је у Министарству, горе у њиховом СУП-у дочекало нас је њихово руководство где је био тада секретар Здјеларевић, знам да је он био секретар, био је неки Бранко Пишчевић, био је Вранић, био је Јарић, био је господин Обрадовић Милорад, где су они већ направили списак ко ће где да ради и шта ће ко да ради. Мене су одредили као једнога од најстаријег оперативца да ја будем као ето тако, као вођа групе, нешто и да помажем господину Обрадовићу у послу око те оперативе пошто сам то и раније радио и ту сам њему углавном и помагао и све време сам се с њиме и дружио и радио посо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овде сте мало више испричали.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ту је тужилац па ћемо ако немате.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Добро, у реду, у реду. Значи за време мога рада на подручју Барање дешавала су се разумете одређена кривична дела где смо ми то разумете и колико смо могли процесуирати и људе слали на увиђај, служба је била оформљена тако, људи су радили и ми смо углавном подносили кривичне пријаве, значи ништа није на неки одређен начин прећутано, рађено је баш онако у то време професионално како се могло да се ради, значи колико је радило и тужилаштво, колико су радили судови, медицинско особље, ми, наша техника колико је дозвољавала, тако да су се дешавала одређена убиства и одређени догађаји за које су код нас долазили разумеш ти, где смо ми слали наше оперативне раднике на терен који су о томе сачињавали

одређена писмена и која су даље упућивана тамо у суштини где су требала да оду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче изволите поставите питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да вас питам, ви сте сад набројали ове људе у СУП-у по именима, не знам Вранић, Зделаревић и тако даље, јел можете да нам кажете како је био организован тај СУП када сте ви дошли, које су функције обављали ови људи, односно које су ту службе функционисале и ко је био на челу тих служби?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Па ево овако тужиоче, Зделаревић је био секретар, он је био значи главни у СУП-у, секретар СУП-а, секретар станице, како да назовем, секретар, сад би ја то већ мало помешао пошто је то прошло и времена и не знам сад тачно каква је била њихова организација, али углавном био је секретар, он је био главни, био је један од командира, мислим да је био Мађарац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чеге командир?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Станице, станице. Значи Зделаревић је био секретар СУП-а, Мађарац је био командир.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А који, кажите ми, мислим да постоје двојица?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Мађарац старији, ја тога и знам разумеш ти, ја тога једнога и знам, ја овога другог који је за ово осуђен, мислим кога се исто терети, ја тог дечка не знам, разумете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи то није овај који је на оптужници?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не, не, то је његов брат који је старији био један момак, онако, ја као да га гледам сада разумеш ти, е он је био командир, шта је радио, шта су радили други Пишчевић Бранко, не знам тачно шта је он ту радио, значи био је Јарић је био, горе који је био командир специјалне јединице, исто је ту био горе у кабинету, значи дочекао нас, Милорад Обрадовић који је био шеф одсека тога за криминал, за оперативу, за оперативу. Ко је још био? Још је неко Дозет Раде, не Дозет Раде, него, него, он је био ваљда за управне послове нешто, нек ме исправи, исправите ме ако грешим, да ли је Дозет, можда и тако се презивао, не би се могло тачно сјетит.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми та специјална јединица, какве је имала задатке, шта је радила специјална јединица?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Специјална јединица на којем је челу био Јарић они са нама нису буквално имали ништа, нит су имали какве додире што се тиче тога они су били једна јединица који су нама тако рекли, који су нама тако затекли, чак кад смо ми дошли било је приче да нисмо добро дошли, да та јединица баш није била вољна да нас прими, да нас прими тамо, не знам из ког разлога један од разлога рећи ћу, на том састанку кад сам горе био ја и исто тако с меном и господин Будисављевић који је значи нашу групу водио, који је био вођа те групе, један од наших припадника, они су већ направили списак ко где треба

као да ради. Па су једни радили у Дарди у полицији, једни у оперативу, шта ја знам и тако, по некаквим ја бих реко ако војно могу рећи весовима ко је шта радио и један господин Лујевић који је био он се јавио да иде у, добровољно да иде у ту јединицу, значи у ту специјалну јединицу, сећам се добро, командант њихов, тај командир Јарић јел му је рекао немојте да иде он у ту јединицу, то је наша јединица која је већ устаљена, која, људи се познају, да не нарушимо ту целину и ја добро знам да сам ишо овоме реко тај ти је пријатељ разумеш ти, што ти је то одмах тако рекао, тако да овај није ни отишао, отишао је у Дарду да ради као обичан полицајац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли знали шта та јединица иначе ради?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не, верујте ми нисмо знали, ту је било које каквих прича које су рекла казала, те приче, то за полицајца професионалца није мислим ни веродостојно ни меродавно да ми о томе дискутирамо али главно у глобалу се може рећи да јединицу као јединицу није био леп глас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми а јел била, јел постојала дежурна служба?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Постојала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био на челу те службе?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Ја мислим да је на челу дежурне службе био тада неки Шимуновић, Шимуновић мислим да се презивао да је био он командир дежурне службе и нормално командир станице тај Мађарац, то је под њиме, то је његово.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је та дежурна служба радила?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Дежурна служба радила посао разумеш ти, примала странке, упућивала странке, оно све што ради дежурна служба што је њен посао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми јел неко приводио лица, грађане из било ког разлога?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не бих знао, нама није, нама није, нама није нико доводио разумеш ти, коме су доводили ми то стварно не знам, јер смо јако с њима слабо на одређен начин и имали, контактирали и то све скупа, и тако да смо се од те јединице добрим делом дистанцирали. Могу вам рећи одмах кад смо ту, ја сам господина Вукшића тада упознао који се преко значи мога друга с којим је био добар, који се изузетно коректно на основу осталих понашао према свима нама, значи то је овако за похвалит, био је човек који се коректно понашао, није с нама долазио у никакав додир, у никакве сукобе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Вукшић, само пазите, имате више Вукшића, више браће?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Вукшић окривљени, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зоран?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Зоран, Вукшић Зоран, исправите ме слободно ако негде станем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што постоје више Вукшића.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Е, Вукшић Зоран изузетно је, изузетно се човек понашао према значи нашој јединици која је дошла из Министарства унутрашњих послова Републике Србије на тај простор и то је остало до задњег дана док год нисмо отишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А он је био припадник које јединице?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не би ја знао, видите ја сам тога човека затекао да ми не дате за право или нека ме он исправи, ја сам њега, ја колико се сећам да је он док смо ми дошли, тако сам га упознао да је он био рањен, да је рањен негде на Биљу и да је човек имао или десну руку, ја мислим да је десна рука да му је била рањена да је имао шарафе и цело време је био да не кажем за то време док смо ми били тамо био инвалид. Нек ме исправи неко ако, али то ми је овако остало у сећању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми како је он изгледао, ајде опишите кад сте већ напоменули?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Момак, значи кад кажем момак, човек вишљи од мене, негде метар деведесет, тако нит је нешто посебно мршав нит је посебно нешто дебео, разумеш ти, тако, жут, носио је браду, мало коврцаву косу, тако је имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које дужине му је била коса?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Ја мислим да је био увек кратко потшишан, да није био, да није имао дугу косу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми јел имао униформу неку?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Ја сам га срео увек да је био у неком комбинезону, у неком браон колико сам га ја затицао овако, да је то носио вероватно због лакшег облачења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како је био наоружан, односно да ли је био наоружан?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Нисам га видео, нисам га видео да је био наоружан разумеш ти и нисам га никад видео да има код себе неко, што се тиче мене, да је имао код себе оружје, јер ја сам га слабо и виђао, он некад, некад дође у станицу, прође само и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ове остале, ове оптужене како сте њих виђали, којој су припадали они јединици?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Да вам кажем господина Хрњака не знам апсолутно ни како је тамо дошо, ни откуд је дошо ни ништа, ја сам га тамо запамтио у цивилу сам га затекао да је једног дана дошао, мени је било речено да тај вози тадашњег секретара, значи Здјеларевића, да је био његов возач и то је све што ја о томе човеку знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: О Бертићу звани Векац?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Векца сам мало тако, он је био тада мали, њега сам срео, он је долазио у СУП, ишао је горе, увек ишао је горе до Здјеларевића горе, он је био имао је на себи шарену униформу разумеш ти, једно два пута смо контактирали, мислим да сам, једне прилике да је дошао код мене у канцеларију, не знам што је дошао, шта је дошао, и углавном то је у суштини било све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чега је он био припадник?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Он је био припадник те специјалне јединице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а Стригић?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: За тога сам дечака само чуо, њега се апсолутно не могу да га се сјетим, неких момака се сјећам овако из неке приче које сам видео, али тога момка да би ми га сад неко показао ја апсолутно не знам његов лик, вјерујте ми, шта би год реко о томе, о њему би погрешно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кажите ми јел постојала у том СУП-у просторија за привођење?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Па вјероватно постојала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јесте ли ви видели?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Ја не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел знате где је била?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Ја не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сведоци други кажу да је то било у подруму?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Можда је било, ја је видео нисам, нит сам ишо у тај подрум, нит сам знао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли да ли су привођени, притварани цивили Хрватски?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Ја нисам таква сазнања добио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Никад нисте чули?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не, мени никад нико није рекао колико ја знам, разумеш ти, ко их је доводио не знам, ако је неко доводио, али ја их нисам ни видео нит сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овде су неки сведоци бројни сведоци говорили о томе да је ту већи број људи био привођен па поред осталог су тврдили да су били терани да повеју четничке песме, да ли сте чули некад?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту песму из подрума?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не, не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па не могу да баш верујем то да је то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустимо коментаре. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми да ли нешто знате о убиству Адама Барића и рањавање Ане Барић, то се десило 10.10.'91., значи два дана пре него што ћете ви доћи?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Да вам кажем нешто, рећи ћу вам најискреније, ја сам то давао изјаву у првом случају, давао сам у другом, ја сам ту изјаву рекао да сам ја ту погрешио јер сам пермутовао због једнога другог момка, због неког Челара који је био, ја сам, знам само да је та жена, мени је тако било пренето да је та жена била практично ножом приклана, да је затражила медицинску помоћ у здравственом центру, медицинском центру већ у Сомбору и да је, ја сам чак тада био рекао да су они нас обавестили да је Милорад Обрадовић ишао тамо, да су они њему рекли да он то види, али није тако, јер ја сам разговарао са Милорадом и нема разлога да човек лаже, он је професионалац човек и сигурно је онако како он то каже али се касније чуло на осијечкој телевизији касније да је она препознала између осталих који је био да је ту био овај господин Вукшић, разумеш ти, то је све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који господине Вукшић?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Зоран, то је нека изјава била, то сам ја, значи ја то нисам ни видео, него ја сам то чуо, да је она дала такву изјаву на осијечкој телевизији након неког извесног времена после тога, разумеш ти. Никакав доказ нисмо имали да је то направио или Вукшић или неко други, него то је све што сам ја као полицајац чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми то се десило пре вашег доласка и записник о увиђају је сачињен 10., а јесте ли ви предузели након тога неку радњу?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Предузели што смо имали, али да вам кажем ми ту ништа живо нисмо могли учинит осим тога колико смо тад учинили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим неку службену радњу, не ови са увиђаја.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Јесмо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте ви лично да ли се сећате?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Сећам се, сећам се, нашим оперативцима који су ишли стално на терен по селима и околи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел поднета кривична пријава?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Поднета кривична пријава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је потписао кривичну пријаву?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не знам да ли сам потписао ја или је потписао Милорад Обрадовић не знам, јер кад некад није било њега потписао сам ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А она је тек 04.децембра, ево погледајте, пријава 04.децембра у потпису пише да сте ви, у кривичној пријави, не увиђај него самој пријави. Пријава је почетак, идите код микрофона. Само то кажите на микрофон.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Јесте, јесте, ово је мој потпис.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми после вашег доласка десило се убиство четири члана породице Чичак 17.10.'91., они су пронађени, увишај је био тек 27.новембра '91., да ли нешто у вези са тим, да ли вам је познато?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Верујте ми само знам да су убијени, да су побијени, да је била увиђајна екипа на лицу места и да је поднета кривична пријава према непознатоме, никада до данашњег дана нисмо добили ни тада ни једно сазнање ко би могао бит од извршиоца нит нам је неко, нит је лично мени неко дошао од грађана да је рекао да је то неко, шта ја знам да је то неко по имену и презимену то неко учинио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули, да ли су та лица била привођена пре него што ће бити убијена у СУП?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Само из овако јавног овог поговора кад се то све већ догодило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте чули да је долазила жена једног од тих, Јадранка Чичак да је долазила да се интересује?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана изволите јел има питања? Окривљени изволите јел имате ви питања? Нема, добро. Сад ћу вам ја поставити нека питања.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ту и разјашњавали у вашем испитивању код истражног судије, постоји разлика између онога што сте рекли код записника при полицији у својству грађана и овога, па сте рекли да сте са шефом Обрадовићем одлазили код секретара Здиларевића и Вранића и том приликом да је Обрадовић износио сазнања о убиствима која су учинили припадници специјалне полиције.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Тачно је ми смо одлазили код начелника Зделаревића кад смо сазнали за, да се деси неки догађај ми смо одлазили код њега и увек смо га упозоравали на то разумеш ти, да он то зна, и да се прича, значи да се прича да су то разумете починили припадници те специјалне јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви или ваш претпостављени Обрадовић па чак и Здиларевић разговарали са Јарићем у вези тога, јесте ли њега опоменули и рекли чујемо да ваши врше таква дела?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не, ја са Јарићем чак нисам био у добрим односима и с њим се није могло ни контактирати из одређеног разлога зато што је он био човек посебан који је одговарао само Здјеларевићу секретару, тако да он с нама апсолутно није долазио у додир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Јарић живи сада у Србији?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Живи, живи, никад га нисам видио после тада до дана данашњег.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате где живи?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи он је прешао овде у Србију? Исто тако рекли сте да су постојале просторије за задржавање, налазиле се у подруму а то су чинили припадници специјалних јединица полиције. Одакле вам то сазнање да су они?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не би, нисам тако сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У склопу Бели Манастир постојале су и просторије за задржавање које су се налазиле у подруму СУП-а, ми у тим просторијама нисмо приводили нити задржавали лица, то су чинили припадници специјалних јединица полиције. Кључеви до подрумских просторија су се налазиле у дежурној служби СУП-а. Бели Манастир је био добро возило, марица сад. Али зато вам сад предочавам оно што се разликује од онога што сте рекли касније, па сад шта је тачно?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Слажем се, слажем се са вама у потпуности, ја сам реко ко што сада кажем да је била просторија за привођење али не да су били, то да су држали припадници те специјалне јединице него, то не могу држат они, него то је држала дежурна служба, значи командир који је био руководиолац станице, значи командир станице, тако сам сигурно изјавио, да ли су то можда момци у контексту другчије написали нешто, верујте ми, али сто посто иза овога стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете мало да нам појасните ово мало пре што сам вас питао за разговоре код Здјеларевића, како је то било, шта сте ви то чули, како, да су ови људи, да ли вас је звао Здјеларевић, да ли сте ви дошли сами, да ли?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Ево како господине судија, ми смо имали свако јутро састанак, значи свако јутро је био ко један колегијум разумеш ти, где иду руководиоци у кабинет код секретара СУП-а тамо, значи где су командири и све остало и сада нормално да се изнесе десило се убиство ту и ту, не, немамо ништа сазнања, отишла је екипа за увиђаје значи, извршили разумеш ти, извршили увиђај, обавестили кога су, како већ иде, кога смо обавестили у то време како смо могли, и ето прича се да је то направила та специјална јединица. Када некога питате ко је то направио Јанко, Марко нико неће да ни један од припадника каже или неко да каже да је то направио Иво, Перо, Шаја, Паја разумете ви, него то је управо тако у глобалу, разумеш ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви сте до саопштавали Здјеларевићу?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је он рекао у вези тога?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Па да вам кажем шта је рекао, не могу се тачно ни сјетит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли добили повратну информацију да је он разговарао са Јарићем?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Да ће разговарати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он добио неко сазнање?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Вјероватно да ће разговарат с њима разумете, да ће их позват на разговор, ја сам сто пута видео да су ти људи ишли горе, мислим ти припадници да су ишли горе код, у њихов кабинет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ишао?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Па рецимо овај ишо Јарић горе, био, саставни горе део био, Јарић ишао је, Бекац је мали ишао горе рецимо, овај често код њих, Хрњак је рецимо тај био горе и ако ја никад не знам, нисам чуо да је он био у тој специјалној јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да разјаснимо још и ово за Ану Барић. Кажете за Ану Барић да сте, прво сте изјавили да вам је рекао Обрадовић а касније сте рекли да није, Обрадовић био у Сомбору већ да је касније он сазнао. Кад вам је Обрадовић саопштио да постоји сумња да је овде Жути или како кажу Вукшић учествовао у томе?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Господине судија када би рекао тачно онда би вас лагао а то је прошло, доста времена је прошло, доста времена је прошло, које време верујте ми не знам, кад је та жена дала то на телевизији кад се то сазнало да је она тамо некој својој комшиници, коме ли рекла да је препознала тога и тога човека. Верујте ми, верујте ми не знам. Ја да сам, и ово могу да кажем, ја да сам знао, пошто сам контактирао и комуницирао рецимо са господином Вукшићем ја би га сигурно за то питао и позвао на разговор, јер сам позвао на разговор за сваке кога сам год чуо и кога сам год знао, свакога сам позвао на разговор и с њим поразговарао разумеш, о том сам сачинио одређену белешку или известио разумеш ти, горе своје претпостављене али кажем нисам такву информацију апсолутно имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте добили ову информацију, ајде да не кажемо сад од Обрадовића али кад сте сазнали за информацију јесте ли позвали неког од њих? Нисте.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Па ја мислим да сам ја већ био у Србији. Ја мислим кад сам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте осигјечку телевизију.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Да, ја мислим да сам се ја већ, верујте ми, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тешко да је осигјечка телевизија преношена овде у Србији, али.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер овде сте рекли овако, она је тамо изјавила да, сад ћемо прочитати, у Белом, «и да је рекла ко је то урадио, а он је онда рекао човек кога се сећам, да не иде назад јер постоји опасност, да не треба, да треба негде жену сместити на сигурно, и жена је отишла

наводно негде у Хрватску, наводно је после пар дана, како смо чули да је она тамо изјавила да је то направио, да је она рекла да је то направио, сада ово разумеш ти, да је направио овај Зоран Вукшић, како смо га звали Жути». Значи он је после пар дана када је отишао из болнице, тада ви још радите ту и ви се налазите у истом том СУП-у.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Мислим да није било тако кратко време. Мислим да није било тако кратко време, јер сигурно, ја би га сигурно питао, гарантовано животом би питао, познавајући себе и свој стил рада питао би га сигурно, а кажем ово сам тотално смео са ума што сам рекао јер знам, јер мислио сам да кад смо притварали неког Челара исто тамо, ја сам то мало помешао, па су нас зато критиковали што смо га ту притварали и тако и то ми се буквално било смешало тако да сам ја тај део пермутовао и тако да, ово што сам вам сад реко иза тога стојим, то је сигурна истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подсетићу вас још. Код истражног судије рекли сте «ја сам чуо од Обрадовића да му је жена рекла ко је то урадио, јер извршиоца лично познаје и да се у конкретном случају ради о лицу по надимку Жути, који је био припадник специјалних јединица», сада овде тврдите и да сте му лично, да вам је исто Обрадовић рекао да је то урадио Жути.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Али ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да му је она жена саопштила.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Али ја сам са Милорадом разговарао после тога годину дана и више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте изјавили да сте после годину дана.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не, не, па нисам али верујте ми, сигурно није ми то Милорад рекао одмах, разумеш ти, нисмо о томе апсолутно разговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још сте рекли када сте ви дошли да сте имали проблема између вас и специјалних јединица.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су они имали неки анимузитет према вама.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Па гледајте, ми кад смо дошли тамо, то је опет била прича која је до нас дошла да они, неко је протурио вест да смо ми дошли, да ми њих хапсимо, и они су били тако према нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто, зашто да њих хапсите и зашто је та вест протурена ако ништа нису урадили, зашто би их ви хапсили?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Ево тако је дошла до нас вест, тако сам ја чуо, разумеш ти вест и то је тако дошло и ми смо моментално кад смо дошли тамо имали састанак и рекли смо сви да имамо свој посао који смо овде послати да радимо, увезали смо се са људима којима смо припадали да с њима радимо и нисмо с њима имали никакав контакт. Тврдим вам, опет поново кажем, поново кажем, ја сам остварио контакт

са господином Вукшић Зораном преко мога друга који је нас довео, који је њега познавао од раније, и тај се човек према нама односио изричито један, значи један од ријетких изричито фер, културно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према вама?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не, не према мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се понашао?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Према свим, према свим припадницима нашим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се понашао овако?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Ја вам опет кажем разумеш ти, с нама није долазио у додир, с нама није долазио у контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се са другима понашао, не питам вас са вама, него?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Ништа није за њега, ја за њега лично ништа нисам чуо да се понашао према неком другом лоше, ја само говорим између њега и наше јединице које смо ми дошли тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде пре вас је саслушан Обрадовић. Обрадовић је изјавио да није било сваког јутра састанак код Здјеларевића, ви сад кажете јесте да је био.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Па добро, немојте ме сада држат тачно за свако јутро, мислим да је то био и понедељак и уторак и среда, али главно био је, ми смо горе ишли на тај састанак, на разговоре, значи сваки понедељак је сигурно био, рецимо, то је овако нови, недеља долази и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто тако Обрадовић каже да није имао сазнање шта се десило са Аном Барић, да он није имао сазнање да је она, ко је извршилац тог дела и да је тек касније сазнао. Ви кажете да вам је он саопштио. Шта је тачно?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Али вам кажем, то је било, то је прошло већ и годину дана кад смо ми разговарали о томе, кад је већ, кад је то прошло извесно време, ја стварно тада, мени то тада није реко или да кажем ја опет кажем да је знао гарантовано би га позвао сигурно и Обрадовић а позвао би га ја сигурно на разговор, разумеш ти, и сигурно би ми о томе сачинили белешку, то би дали оперативцу да сачини белешку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били на тим разговорима са Здјеларевићем. Имам још једно питање, да ли је Зделаревић тражио неко обезбеђење некад за себе од стране припадника ваше јединице или неког другог?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не, ми смо били оператива разумеш ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се пожалио да му је сигурност угрожена?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Мени не, ја с њим нисам ни улазио у такве, ја с њим нисам ни улазио у такве разговоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам, ако сте.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел има неко питање.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА- ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ја морам признати да мени није јасно како је тај СУП функционисао. Ви кажете сазнајете да је ова жена, да јој је убијен супруг, да је она приклана, да је у болници. Обави ли неко из тог СУП-а информативни разговор са оштећеном?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Па није. Та оштећена није била доступна колико ја знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА- ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Па рекли сте била у болници, овај вам реко, испричао.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Ја сам рекао да, ја сам то пермутовао због неког Челара другога, ја апсолутно с том женом није нико разговарао, с том повређеном женом није нико разговарао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА- ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А зашто, ја вас питам зашто, зар није задатак СУП-а да прикупља доказе. Мало пре рекосте сазнали сте, схватам у то време, сазнали сте, прича се, али кажете нема доказа, па зар није доказ исказ оштећеног?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Па да, али је она нама недоступна.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА- ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А где је била?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Па у Хрватској.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА- ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, док сте били тамо?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Она је била у Хрватској, она је отишла у Хрватској, ма ко да оде у Хрватску, ко да оде у Хрватску драга судијо, па нема шансе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА- ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И добро, сад кажете. Док је била у болници, где је била у болници?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Ма није била у болници, ја сам то пермутовао кад смо хапсили некога Челара па мени се то помешало јер је то вјероватно велики рок прошо времена и мени се то буквално разумете, ја сам замену одређене тезе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА- ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, а кажете ово сада прича се, чује се, и шта ви предузмете, прича се да је неки човек убио некога и ви онда кажете прича се и шта предузимате?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Ево овако, ми поразговарамо са људима или са полицајцима од којих, кад некога питамо нико не зна.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА- ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Па чекајте каква је то процесна радња у СУП-у поразговарамо, у ком својству поразговарате са људима, у пролазу, где, у канцеларији?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: И у пролазу и кад сједнемо и позовемо некога полицајца, разумеш ти, који.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА- ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јел обавите неку службену радњу поводом сазнања које добијете да је неко убијен и да се прича да га је убио тај и тај?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Обавимо, обавимо с њим разговор.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА- ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Какву радњу сте обавили рецимо за?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Лепо, лепо разумете, позовемо тога момка или не знам већ ко је, обавимо с њим разговор, кажемо имамо информацију да си ти чуо то, то да се прича, све скупа, и онда то се прича од кога си чуо, не знам. То је ето прича буквално чаршија.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли прикупљате још неке доказе осим тих разговора?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Па прикупљамо, нема драга судија, нема ту шта да се више добије од кога кад је то све затровано, то је тај рат, оно неће нико ништа да вам каже. Није то неко време садашње.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А добро, поводом убиства ове породице Чичак, шта би са овом женом, је ли ту обављате разговор са преживелим члановима, са неким евентуалним очевицима непосредним?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не бих знао, у том случају не бих знао стварно ништа да кажем, тај део скоро да се и не сећам кад је то било, скоро, разумете Ви.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Па је ли се често дешавало да се убије четворочлана породица, је ли то било често?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Мислим да није, ја колико знам да није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Па је ли онда то чудно да се Ви не сећате тако неког изузетног случаја, зар то за Вас није онда нешто што се ипак не дешава сваки дан?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Знате шта, двадесет година је, па не дешава се али двадесет година је, двадесет година је много и то ми смо дошли само да обавимо увиђај разумеш ти, значи патрола или неко иду на терен, тај треба даље да ради разумеш ти, и да прикупе одређена сазнања. Нама нико није рекао да има неки очевидац тога, да има неки сведок тога који је то видео да би ми требали да предузмемо какву другу радњу према томе, знате.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Је ли Ваш задатак да чујете, ако чујете чујете, ако не чујете ништа, је ли?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Слушајте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не предузимате ништа даље?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Рећићу Вам искрено, у то време неке ствари се нису смеле ни ћути.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А од кога се то није смело ћути?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Па уопштено, знате шта, ту су била и борбена дејства, било је ограничено кретање, по ноћи ми нисмо смели да идемо никуда, по ноћи полиција није смела да иде. То је било војно правило разумеш ти, где се тачно знала разумеш ти, зона безбедности у зони борбених дејстава разумеш ти, и ниједан мој оперативац по ноћи није ишао, нити сам ишо ја нигде, да је нешто радио увиђај или нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања? Тужиоче изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих надовезао ово што Вас је сад судија питала, а у вези са овом повређеном Аном Барић. Сведок Обрадовић је овде посведочио да је она била у Сомбору у болници одређен број дана, да је поручио тој сведокињи да одатле се не враћа јер може неко да је убије, па Вас питам због чега са њом није обављен разговор док је била у Сомбору?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Не бих Вам знао, не бих знао рећи.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Може ли накнадно у вези овог допунског питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате да је задње, али добро, сад ћу Вам дозволити али следећи пут, изволите.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислим било је допунско питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он има право да постави питање али ајде.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми господине Ускоковићу где се радили Ви пре него што сте дошли у МУП Србије, јесте ли исто били, у којем граду сте радили?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Радио сам у Ћурђевцу.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Ћурђевцу, и били сте оперативац?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Био сам оперативац и био сам шеф групе.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, ова испомоћ из Србије, то није била јединица из Србије или је била само персонално по одређеним станицама раштркана итд?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Сви ови момци који су дошли, значи на подручје Белог Манастира су били припадници из полицијских станица из Хрватске који су људи пребегли, дошли, како већ ко и они су се запослили у Министарству унутрашњих послова Републике Србије и двојица, четворица, сећам се, четворица људи су били значи домаћи из Министарства значи МУП-а Републике Србије који су били нама придодати и који су ишли на тај део где су та борбена дејства.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми молим вас, октобар, новембар, децембар је ли било гранатирања Белог Манастира, СУП-а и по Белом Манастиру?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Било, било и то много и то много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо већ сазнали, мислим понављамо исто питање.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Имали смо много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не спори то нико од нас.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Имали смо много.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: С обзиром на ове услове знате председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ће суд да цени услове.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: О увиђајима и тако даље.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Рећићу вам чак у кући у којој сам ја становао са једном старом баком рецимо је у ноћи граната погодила ћошак куће рецимо, где је оштетила и службено возило и тако, мислим примерице, између осталог.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е ја Вас питам нешто овако поводом ових увиђаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа. Нема више питања.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали трошкове неке данас?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Само за аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: 2.000,00.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче трошкова не може сад, можете да дате Ваш број рачуна па ћемо суд уплатити на рачун.

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли карту код себе?

Сведок ПЕРО УСКОКОВИЋ: Немам. Немам карту јер за назад нисам још ни купио.

Сведок на име трошкова за долазак из Ковина и назад тражи износ од 2.000,00 динара, не поседује карту код себе.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДОБРАВАЈУ СЕ путни трошкови сведоку у износу од 2.000,00 динара који ће му бити накнадно исплаћени на његов рачун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите Ви само, само да. Обрадовићу, хоћете само.

Сведок Обрадовић Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обрадовићу, чули сте сад шта је овај сведок изјавио да сте имали брифинге, да је то било скоро сваког понедељка да сте Ви саопштили да имате сазнања да чланови специјалних јединица врше кривична дела, да сте то саопштили Здјеларевићу, да сте му саопштили да је ова госпођа Барић да сте чули да је то Жути урадио, мислим ево чули сте, сад ме занима Ваш.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Добро, то је изјавио сведок по свом сећању, а ја оно говорим што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате Ви, јесте ишли код Здјеларевића, јесте Ви њему некад рекли?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ја сам рекао да сам у почетку, дозволите само, ја сам рекао да у почетку смо имали то, а касније све тога мање је било, тако да готово и нисмо, да су замрли ти састанци и једини састанци који су се редовно одржавали то су били код мене у мојој канцеларији заједно са мојим оперативцима, где је био укључен и господин Ускоковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али чули сте да сте, да ли сте Ви икад Здјеларевићу саопштили да имате сазнање да Јарићеви људи чине кривична дела?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ми смо имали сазнања што се тиче тог понашања, општег понашања и на то смо упозоравали то је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли учинили нешто поводом тога? Је ли учинио нешто Здјеларевић?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Ми нисмо могли ништа учинити ту поводом тога, то је служба која има својег претпостављеног који то ради у организацији посла, па не могу се мешати у надлежност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате се мешати али Ви сазнајете да долази до убистава, да су убијена четири члана породице.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Е па сад убиства, кад је реч о убиствима, нису само та убиства која су ту евидентирана, било је још убистава. Ми смо имали таквих на те увиђаје смо ишли онако како сам вам објашњавао, у почетку без икаквог записника о увиђају, без кривичне пријаве јер једноставно то није све функционисало и то је тачан податак. Од кад је то почело да функционише ја Вам не бих знао рећи са ове дистанце времена кад је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како сте вршили увиђаје на почетку?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: На почетку је изашла ти људи оперативци и написали једну опширну службену белешку, јер једноставно немате коме поднети кривичну пријаву, нема, немамо коме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче госпође Барић, је ли истина ово да сте Ви њему саопштили да имате информацију?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: То је могуће да је то било после кад сам ја отишао. Ја опет наглашавам 16.јануара 1992. године ја сам напустио СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели Ви ту емисију из Осијека?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Јесам, наравно, имао сам код куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је она била тад емисија, је ли то било одмах после догађаја или?

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Не, кад се она вратила. Ја сам рекао да је била у болници у Сомбору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Била је 20 дана.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: 20 дана и након тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тога отишла у, то је значи још децембар.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Да ли је одмах отишла из болнице или није то ја не знам, јер сестра је та ишла то комуницирати, јер те податке не знам кад је она отишла, али знам да је отишла и дала изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИЛОРАД ОБРАДОВИЋ: Из тога ја само могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала вам.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Правићемо сада паузу у 11,51 часова до 12 часова и 10 минута.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, мењаће ме колегиница Бјелетић. Најављујем само да ће ме мењати колегиница Бјелетић у наставку јер имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се наставак главног претреса у 12 часова и 23 минута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, извињавам се, пре него што саслушате, само да Вам дам фотокопију.

Констатује се да је од стране Тужилаштва суду достављено решење Жупанијског суда у Осијеку К.бр.17/01-147 од 03.августа 2009.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека уђе сведок. Ви сте господине?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Мрђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мрђа Јован?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Јесам.

СВЕДОК ЈОВАН МРЂА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мрђа, Ви сте овде два пута давали свој исказ. Први пут 01.10.2009. у својству грађанина у полицији и касније 27.01.2010., је ли има неких измена у Вашим личним подацима, име, презиме, место боравка, је ли остало све исто као на записнику?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Све исто.

Са личним подацима као на записнику од 27.01.2010. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна затвора, исто тако не морате да одговарате на питања која Вас или неког Вашег блиског сродника може довести до кривичног гоњења, материјалне штете или тешке срамоте, то Вам је јасно, то је већ било упозорење. Овде испред имате заклетву, прочитајте само ту заклетву, само наглас.

Сведок ЈОВАН МРЂА: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овде се води поступак против ова четири лица Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића, да ли знате та лица?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Знам Жутога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овамо се окрените, има још једно лице са ове стране, супротно од Вас.

Сведок ЈОВАН МРЂА: Бертића знам, њега знам, и сад још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нисте у завади са тим лицима, нисте у сродству?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

Сведок ЈОВАН МРЂА: Овог четвртог, који је, ја не знам, њега не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи знате Вукшића.

Сведок ЈОВАН МРЂА: Вукшића и Бертића, али овога четвртога, први пут сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хрњака?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Хрњака сам први пут чуо кад сам дошо овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А Стригића?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Стригића знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево овако, њима је овде стављено на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва да су у периоду од августа 1991. па до краја исте године вршили противзаконито затварање, затим убиства појединих лица, затим злостављање. Ви сте већ дали Ваше исказе, да Вас је ли остаје при оном што сте тада рекли?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Нормално, јер немам шта додати, једноставно ја људе те у то време нисам с њима ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли кратко да испричате како сте дошли, шта је Ваш био задатак, одакле њих знате, да ли сте чули за ова дела која се овде помињу?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте кратко, па ћемо онда питања.

Сведок ЈОВАН МРЋА: Ја сам ту живио и радио и ту стекао пензију и отишао у пензију деведесетих година, из ранијег периода сам знао и једног и другог и трећег момка, међутим знао сам их кроз живот, а овко с њима контактиро, сарађиво то, једноставно они су били грађани ко и ја тамо, живили у том месту, у том крају. И знам једноставно да су тамо живили, а сад даље шта су радили, како су, куда су ходали то ја, то ми није на неки начин познато за лично њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неких сазнања како су били организовани полиција, да ли су специјалне јединице постојале, ко је био у тим јединицама.

Сведок ЈОВАН МРЋА: Видите овако што се тога тиче ја сам почетком тих догађања позван да радим пошто сам у тој служби живио и радио и отишо у пензију како је било, био сам позван да радим у оперативи који сам посао радио прије одласка у мировину. После тога ту сам долазио, радио, одрађивао одређене послове, међутим ја сам у то време имао своју отворену фирму који сам се више бацио на тај дио посла него на овај. И то је било можда, не знам да ли сам долазио или нисам али ујутро дођем можда будем 10, 15, 20 минута и ја одем својим послом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта сте радили тамо? Које је Вама било задужење?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Било је задужење, није било ту задужења у почетку никаквог по мени, међутим ишо сам на одређене шта ја знам, и не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви радили, шта сте Ви били тада?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Био сам оперативац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком одељењу?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Одељењу, у оперативи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је био претпостављени?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Обрадовић Милорад, Обрадовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је познато у вези ове специјалне јединице? Је ли она била организована ту, како су били они обучени, да ли се сећате?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Како су били обучени и како су организовани ја нисам у томе нити учествовао, нити био присутан на неки начин, ето једноставно речено ја сам знао доћи ујутро то је било како је било, дођем ујутро будем 10, 15, 20 минута, ухватим прилику ја сам отишао, тако да ме није било тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ту кад сте долазили на посао то колико сте долазили, да ли сте ову тројицу људи коју сте рекли да познајете, да ли сте њих виђали?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Понекад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли их виђали у униформи или у цивилу?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Да Вам сад кажем овако или онако, ја мислим да сам их више виђао у цивилу него у униформи, униформи не, сумњам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли знате којој су они јединици евентуално припадали?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Не знам, не знам. Мислим да кажем нешто што не знам то стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сте виђали Вукшића, опишите нам како је изгледао тада?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Па носио је браду то знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које боје?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Он је иначе плав човек, плав човек био у то време, сад је видим поседио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су га звали?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Жути, тако сам и мало прије реко. Вукшић, знам да се зове Вукшић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, и како још, каква му је била коса?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Тога се ја сад не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био наоружан?

Сведок ЈОВАН МРЂА: То не могу да кажем нешто што стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија Вас је питао али ја ћу да Вас питам, конкретно које задатке кад сте имали нешто да урадите шта сте то радили?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Конкретно, знам да сам ишао једном приликом на лице места негде у Барањско Петрово Село, ту сам написао службену забиљешку, не знам шта се догодило, углавном сам отишао тамо. То је један од случајева. Други од случајева чини ми се да сам био једном приликом на једном увиђају у Биљу, ту сам исто направио написао кривичну пријаву или не знам, извештај о догађају, нешто сам написао

углавном, тако да, али углавном конкретних случајева да сам имо задатака да идем радити то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то Ваше одељење било Одељење криминалистичке полиције?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Тачно, тачно. Мислим оперативац за обраду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у оквиру тога што сте радили били у прилици да некога приведете?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Никад?

Сведок ЈОВАН МРЂА: То реко сам мало пре, ја сам настојо свако јутро кад сам дошао можда десетак, 15 минута и ја сам отишо, склизнио сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Схватио сам то, не морате да понављате, ја Вас питам само за оно што сте радили да ли сте били у прилици?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли знате да ли су привођени некакви цивили уопште у ту зграду?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Па знам, шта ја знам, можда сам чуо јавним поговором да има некога у тим доле просторија, а ја доле нисам малтене никада отишо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули некад да се одоздо, да неко пева?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Не. Кажем нисам пуно се задржаво уопште у згради.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево ја ћу да Вам прочитам овде из оптужнице о којим лицима се ради, значи да су били задржани, бар тако се ставља, постоји основана сумња да је то неко учинио од ових оптужених да су држани затворени, па пошто сте Ви тамо мештанин да ми кажете да ли знате неке од ових и ако знате да ли нешто о њима везано за то затварање. Значи Фрањо Јох, Хуго Мартиновић, Стјепан Ткалец, Драган Скелеција, Мато Филиповић, Марко Томић, Зоран Кнежевић, Иван Белај, Споменко Далић, Залај Славко, Драго Брекало, Драгутин Боровачки, Винко Мађетко, Павле Фрањић, Стипе Абрешин, Антал Тавес, Миша Балатинац, Јован Наранца, Горан Антић, Жељан Јунек, Јосип Горуп, Тадија Јакшић, Марко Марић, Давор Таслецић, Бенак Стипе, Емил Иванић, Јосип Ћосић, Матија Јопст, Жељко Ходак, Иван Бренда, Владимир Чизмар, Стјепан Хорват, Жељко Чичак?

Сведок ЈОВАН МРЂА: На пример Таслецића он ми је из комшилука.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате нешто о томе уопште да ли је био привођен?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каква је судбина?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли га сретали у то време?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Прије да, али кад су кренули ти немили догађаји онда не. Он је иначе био новинар, онда смо се по тој некој тако ето здраво-здравио мислим поздравили и можда овај још један Скелеџија, зато што сам му некад у Брањин Врху та породица Скелеџија живили тамо и онда сам највероватније с неким од тих људи се састајао, некада и дружио итд. али за њих ја и не знам да су били уопште у овим просторијама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кажите ми то кад сте Ви ту радили то колико сте радили, је ли знате како је функционисао СУП Бели Манастир, ко је био главни, које су службе биле, ко је био у тим службама на челу?

Сведок ЈОВАН МРЂА: На челу је био Здјеларевић, па је био чини ми се Вранић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је био Вранић?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Ваљда заменик или нешто у том смислу, а Обрадовић је био шеф оперативе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли постојала дежурна служба?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је ту био главни?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Дежурна служба, знам на пример једнога Стојановић Тому звани «Сирће», он је у дежурани некад радио, е сад, радио је и прије тих немиких догађаја и после је радио, мислим зато што ми је ту на неки начин генерација, е сад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А за специјалну јединицу ко је био њој на челу?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Не знам, не знам. Могу претпоставити највероватније ја мислим да је био Јарић, то претпостављам а не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте Ви били обучени, јесте имали униформу?

Сведок ЈОВАН МРЂА: У почетку је било ништа, овако, мислим у цивилу. Касније је дошла нека у ствари задужио сам неку чини ми се да је плава чојана нека.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ови специјална јединица, да ли се сећате какве су они носили?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли нешто знате о једном нападу или чишћењу Козарца 28. августа 1991.? Овде има података да је у томе делимично учествовале неке јединице.

Сведок ЈОВАН МРЂА: То су ме питали и раније али ја о томе, о томе стварно ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате нешто о убиству Адама Барића и рањавању Ане Барић?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Адама Барића и Ане, ја сам први пут чуо за презиме такво кад сте ме други пут позвали овде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А за убиство четири члана породице Чичак?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Такође исто за њихово презиме, знао сам за једно презиме који је био колега, радили смо заједно у служби, а за ову фамилију Чичак никад чуо нисам поготово да, чуо сам касније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана изволите, има ли питања? Окривљени? Нема нико? Изволите. Само се представите.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Отишли сте у пензију крајем 1990. године?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Тачно.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли се сећате крајем деведесетих, почетком 1991. да је било нетрпељивости између Хрвата и Срба?

Сведок ЈОВАН МРЂА: То је нормално, то је опће познато, то је опће познато било.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли можете рећи, колико је било просторија за задржавање у СУП-у и пре док сте радили?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Двије просторије.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Добро. Овај Чивић Иван што кажеш да га познаш, он је био и.

Сведок ЈОВАН МРЂА: Чивић?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, Чивић.

Сведок ЈОВАН МРЂА: Он је радио у служби.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Е тако, он је био иначе Хрват, је ли тако?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Да.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: И осто је до краја?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Тачно, осто је до краја да ради.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Хвала. Само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко од окривљених питања? Нема. Када сте долазили на ове јутарње састанке да ли је било говора о убиствима која су се дешавала?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашој, у Белом Манастиру?

Сведок ЈОВАН МРЂА: У почетку није ништа било, можда касније али ја сам негде већ у другој половини, у ствари у другој половини десетог месеца престао долазити у СУП, престао једноставно да би завршио негде крајем децембра да прелазим, престајем долазити. Долазио сам некад се догодило да сам дошао у девет сати, био сам петнаестак, 20 минута, сат времена, зависи, све како кад, зависи с ким сам сјео и мислим оно да попијемо кафу или нешто али углавном о тим стварима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како Вас зову да дођете на увиђај, да идете, кад седите кући?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Били смо тамо, ја сам кад сам долазио ујутру ако је шта било онда неки су ишли, неки нису ишли и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте навели, сад кажете не знам да ли су они били у цивилним или маскирним, док сте овде изјавили «У оквиру СУП-а били су интервентне јединице чији су припадници били обучени у маскирне униформе». Сада Вас питам јесу ли били?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Ја претпостављам да јесу, ја претпостављам али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли имали нека обележја те интервентне јединице, да ли се сећате?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На рукавима?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Не знам. Могуће да су имали грбове, могуће то, не знам сад, шта да кажем ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче у ходнику СУП-а, јесте ли виђали лица која су била задржавана?

Сведок ЈОВАН МРЋА: У ходнику СУП-а обично су били људи који су тамо радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А привођена лица?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли седео неко, је ли неко био приведен тада, да ли се сећате?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Не сећам се, можда сам видео људе који су долазили, шта ја знам, да некога траже или тако у том смислу али сумњам, јер ја кажем ја како сам ушао тако сам био можда сат времена, пола сата, петнаест минута и ја сам отишо јер сам имо својих обавеза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ме занима, рекли сте да сте имали за ове специјалце, «они су се бахато понашали и чуо сам разне поговарања, да кажемо рекла-казала о њиховом понашању».

Сведок ЈОВАН МРЋА: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то причао и каква сте то поговарања чули, шта су причали за њих?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Јавним поговором.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта су говорили грађани?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Једноставно грађани су причали како се неко од неких понашао, шта ја знам, неко је пуцао, неко је ишао овамо, ишао онамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, где је пуцао, у кога је пуцао?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Откуд знам, откуд знам, нисам ја никога ни питао, нити ме је занимало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па чули сте, шта су људи причали?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Јесам чуо сам, каже пуцано, шта ја знам, Брањин Врху пуцано, пуцано је према овоме ди је некад била МВ и шта, пуцано, ко је пуцо, појма немам, није ме то занимало уопште. Није ме то занимало јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да сте наступили, кажем отишли из СУП-а револтирани понашањем.

Сведок ЈОВАН МРЋА: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каквим понашањем, чијим понашањем?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Па нисам хтео слушати одређене, шта ја знам, догађања. Једноставно сам хтео да будем ван догађања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте чули, шта сте то чули да Вас је толико што каже, довело до ситуације да Ви кажете да напуштам ја СУП, шта је то било, шта су то људи радили?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Нисам био с никим везан да ја будем у СУП-у, у томе је био проблем и нисам хтео да слушам одређене људе који су по мени ниже вредности, ето кад морам тако казати. Мислим не ниже вредности, него једноставно нисам хтео да о тим стварима размишљам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О којим? Ми сви причамо о неким стварима, а не знамо о којим стварима. Шта су то радили, које су то ствари кад кажете да сте.

Сведок ЈОВАН МРЋА: То је пре 20 година било откуд ја могу знати рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта се поговарало? Шта је причано?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Јавним поговором свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па дајте да чујемо нешто.

Сведок ЈОВАН МРЋА: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, Ви сте слушали тамо, нисам ја био.

Сведок ЈОВАН МРЋА: Па ја сам био али боље да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па опет кажете боље да није, а испада се ништа није дешавало, па шта се то дешавало толико?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Али не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како сте онда отишли кад не знате, што би отишли ако не знате да се ништа не дешава?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Отишо сам зато што нисам хтио тамо да будем међу њима, ето, нисам хтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет се враћамо, вртимо се у круг. Нећете међу њима, зашто нећете међу њима?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Па шта да, зашто да будем тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте у полицији, јесте ушли у полицију да штите, јесте кренули да радите свој посао, је ли вам циљ био да заштите грађане од таквог понашања?

Сведок ЈОВАН МРЋА: Јесте, треба живити, треба живити. Од кога сам шта добијао, ни од кога ништа, а требам живит, имам свој посао који сам кренуо у то време радити и онда сам се зато окренуо од тога и отишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли неких питања тужиоче још? Нема.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала што сте дошли. Да ли имате трошкове за данашњи долазак?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Имам сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли карту аутобуску?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле сте дошли?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Из Србобрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је карта?

Сведок ЈОВАН МРЂА: Ја мислим да је негде око хиљадарке, 900,00 динара тако отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи 900,00.

Сведок ЈОВАН МРЂА: И дошо сам оданде таксијем, од аутобуске станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не можемо да плаћамо, таксије ми не плаћамо, ми плаћамо оно што имате градски превоз. Београд има разгранат градски превоз са картама од 40,00 динара, тако да такси баш не иде у те трошкове.

Сведок ЈОВАН МРЂА: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овако.

Сведок захтева трошкове у износу од 1.800,00 динара за повратну карту од Београда до Србобрана.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДОБРАВАЈУ СЕ путни трошкови у износу од 1.800,00 динара који ће бити уплаћени на рачун сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћете колегиници која је одређена за сведоке Ваш жиро рачун или поштански или који имате и ту ће Вам се уплатити новац од стране суда. Текући, имате текући. То је све. Хвала Вам. Слободни сте. Нека дође следећи сведок. Добар дан.

СВЕДОК ДАНЕ БРАНКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Дане Бранковић, је ли тако?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бранковићу, Ви сте овде дали две изјаве – једну сте дали 2009. године, 25.09., други пут сте дали 27.01.2010. године. У вашим личним подацима да ли има неких измена?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи све остаје исто, улица, број и све?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде ова четири окривљена, Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака, Велимира Бертића, да ли познајете?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Познам овога Хрњака, тамо сам га видео, али пре га нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ову тројицу?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Ове сам познавао и пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте у завади, нисте у сродству?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Исто тако, не морате да одговарате на питања која Вас односно Ваше блиске сроднике може довести до кривичног гоњења, тешке срамоте, односно материјалне штете. Испред имате текст заклетве. Прочитајте ту заклетву.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судон будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овде је поднета оптужница против Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, а то је да су у периоду од августа 1991. године па до краја исте године вршили противзаконито затварање, повређивање телелсног интегритета, примењивање мера застрашивања и терора, затим Вукшић Зорану да је извршио убиство појединих лица. Ви сте већ дали Ваше исказе и то на овом записнику претходном и код истражног судије. Да ли има нешто да се измени од онога што сте рекли? Да ли остајете при ономе што сте рекли?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта сте рекли, сећате се?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Вероватно се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли можете кратко да нам објасните, када сте дошли, шта Вам је било познато, докле сте радили, шта знате о овим догађајима који су се десили између августа, то је о притварању

ових лица, о убиству породице Чичак, да ли Вам је нешто познато о убиству Адама Барића, затим о затварању већег броја становника Белог Манастира и о нападу на село Козарац, ако нешто знате о томе, па да нам испричате.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Да кренем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

Адв. ДУШАН СТОЈАНОВИЋ: Ја сам радио у СУП-у до прије рата, 01. или 02.08.1991. године, дао сам отказ када сам видео шта се ради тамо, шта доводе Хрвати у те зенге њихове, уствари резервни састав који смо ми прије тога обрађивали и ти милицајци, колеге који су били са мном, Хрвати, Мађари, били су против тога, јер су. Дао сам отказ и одмах сутрадан сам се спаковао, жену и децу покупио и отишао за Пећ, јер ми је жена у Пећи и мислио сам тамо да останем пар дана па ћу да се вратим. Међутим, брат ми је један, ватрогасац који је тамо у Белом Манастиру телефоном ми каже, «Дане, нема шансе да се вратиш, војска је на мосту, не пуштају никога, ни унутра, ни напоље» и ја сам остао до даљњег у Пећи. Тамо сада, пред овај, крајем осмог месеца, то можда који дан пред, 01.09., брат ме опет зове телефоном и каже, «пао је СУП Бели Манастир, ту је Радослав Здјеларевић, видео сам га», пита где си ти, каже да дођеш тамо, треба да се ради» и после пар дана ја сам дошао у Бели Манастир и тамо су ме питали, куда ћу, шта ћу радити, радићу оно што сам радио пре рата у оперативи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то, када сте се први дан састали, кога сте видели, кога сте препознали, каква је била јединица била ту организована у то време, да ли се сећате?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Ја колико се сећам, када сам ушао у СУП, ја мислим да је на улазу била расута шаховница, преко ње се газило, ишло горе, мислим да сам отишао код Вранића. Не знам шта је он био тамо, начелник или шта ли, секретар, није секретар, секретар је ваљда Здјеларевић био и питао ме је шта би радио, ја сам рекао, «радио бих оно што сам радио и прије», нудили су ми да будем тамо, не знам, заменик командира, «не», рекох, «радићу свој посао», тако да сам онда отишао и радио у оперативи. Ту ми је био Милорад Обрадовић који је и пре рата радио, отишао у пензију али радио је исто у оперативи, стари, искусни полицајац и ту сам радио. У оперативи сам радио до петог месеца 1992. године и онда сам отишао у Батину, то је један улаз преко Дунава, ту је било једно одељење полиције и ту се основала станица како треба и ту сам отишао за командира и тамо сам био четири, пет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта Вам је познато у вези ових специјалних јединица?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Шта ја знам, те специјалне, али не знам ове специјалне јединице, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су биле организоване, ко им је био командир, која су они имали задужења, како су били обучени, ето то основне ствари?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Колико се могу сећати, знам да смо ми са почетка, нисмо ни имали униформе, радили смо у неким чојаним, плавим, ваљда резервног састава ту. Они наводно, да ли су имали неке маскирне униформе, по причи да им је Јарић био шеф и они су, нису били стационирани у СУП-у, ретко си некада неког могао видети у СУП-у, они су не знам негде даље су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се сећате лица која су била ту, ко је био у специјалним јединицама? Овде од окривљених, да ли су они били у специјалним јединицама?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Па по причи тако испада да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, сва четворица, тројица, двојица, да ли се сећате?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Колико их ту има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитаосам имена, да ли знате ко је ко?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Знам, наводно да су били они, сви ти што су ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви или?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Сви, али њега, је ли Хрњак, њега знам ја када сам дошао, он није био у милицији, био је ваљда возач, наводно. Касније је онда ваљда био у станици милиције код Маџарца, а ови наводно би требало да су, причало се да су у специјалним јединицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав сте имали однос са њима, да ли сте радили, сарађивали нешто?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Са њима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су вам они привођили нека лица некада?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Од њих не, није ниједан привођио, привођили су ми из Батине су ми довели једнога, јој како се он зове, радио је на бензинској пумпи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је после, причамо за овај догађај.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: То је онда када се привођило, довели су, браћа су они, Исаиловићи, они су у територијалној одбрани тамо радили у Батини и једног су тамо Мађара, али он је био ваљда из мешаног брака, њега довели, не знам ни како је дошао он код мене горе, ја сам радио на спрату, дошао на разговор као. Када сам ја њега видео, рекох, «људи, шта га водите ви», познам тог човека од'пре рата, ја кажем, када сам био у Батини обезбеђење, када су ХДЗ оснивали своју странку, онда је он са југословенском заставом трчао, пркосио тамо и ја сам га пустио, е тога се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овим осталих, да ли је било још неко привођење или нешто?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Код мене директно тамо што сам био ја, не знам тамо на оној оптужници што су ту, неки се спомињу да су били код мене на разговору. Ја уопште не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је у Хрватској што се дешавало, то, да ли су доводили Вама нека лица? Сада сте рекли сами.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Тога, ето на пример, тога се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тога се сећате?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче, поставите питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево када помињете списак, оптужницу нашу, у оптужници има један списак лица за које се у оптужници тврди да су притварани а тако су и сведочили одређени људи. Ја ћу да Вам прочитам о којим лицима се ради, па Ви кажите да ли некога од њих познајете и да ли знате о њиховом евентуалном привођењу нешто. Значи, Фрања Јох, Хуго Мартиновић, Стјепан Ткалец, Драган Скелеција, Мата Филиповић, Марко Томић, Зоран Кнежевић, Иван Белај, Споменко Далић, Залај Славко, Драго Брекало, Драгутин Боровачки, Винко Марђетко, Павле Фрањић, Стипе Абришина, Антал Тавес, Миша Балатинац, Јован Наранца, Горан Антић, Жељко Јунк, Јосип Горуп, Тадија Јакшић, Марко Мартић, Давор Таслицић, Пенач Стипе, Емил Јовановић, Јосип Ћосић, Матија Јопст, Жељко Ходак, Иван Деренда, Владимир Чизмар, Стјепан Хорват и Жељко Чичак. Да ли познајете те људе?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Понеке познам, али не знам да су били привођени. На пример, оног Таслицића знам да је био новинар, њега знам, то, али не знам, или сам можда, онај, професор што је био Паво, Земљак Паво, сада не знам да ли сте њега прочитали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам њега прочитао, то бих Вас питао посебно, кажите ако се сећате.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: На пример, сећам се да је Земљак Паво био, био је код мене исто на разговору, али доведен је доле из просторија, где су доле биле у подруму те просторије за задржавање, доведен је исто, ваљда наводно пре него што се ишло на размену за Борово Село или где, нека евиденција је требала, њега сам, мислим да је и син његов да је исто био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте приметили нешто на њему?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Био је мало плав, мало, види се да је изгледа добио мало батина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта сте Ви требали са њим да разговарате, везано нешто за размену или?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Није то, само евиденција нека да се ту, ваљда се писала нека белешка да је ту био и ту ваљда да се има нека, доказ да је био ту задржан и да је отишао ваљда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је њега држао, ако сам разумео у тим просторијама за задржавање?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Доле је био, сада не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко га је привео?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Немам појма.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Ваша служба?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам то, то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте знали да неко приводи у ту просторију?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Да је неко привођен?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Цивиле.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Да је неко приводио?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Мени није било познато ко је приводио, али знам да је доле било људи који су били затворени, а ко их је доводио, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините само тужиоче, у контексту овога, јесте чули неко да је певао из тих просторија?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не, ја сам ту ретко када и пролазио и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А куда сте улазили у зграду ако сте ретко пролазили?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Био је улаз из дворишта, онда ако идеш из дворишта, онда улаз је одмах и доле се иде и онда идеш горе на спрат и са улице главне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи морате да прођете поред тих просторија, са било које стране зграде да уђете, Ви туда мора да прођете крај тих подрумских, када кажем сутеренске.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Доле су оне, да, нисам ја чуо никакве песме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче, извините.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да остајете код ових изјава што сте дали, у МУП-у у изјави сте казали да су специјалци затварали Хрвате и тукли их.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: То сам ја рекао, могуће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате тога?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Где да сам рекао то, у СУП-у или овде?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, у СУП-у?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам то тачно, не сећам се да сам тако рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Казали сте, «чуо сам да су те Хрвате специјалци тукли, а ја лично не знам».

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: То сам чуо, приче је било, а.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од кога сте то чули, да ли се сећате?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, шта знате о случају Такач Дамира?
Ко је та особа?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Такач Дамир? Такач Дамира знам и пре рата, он је био инспектор за противпожарну делатност у СУП Бели Манстир.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је по народности био?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Он је, отац му је Мађар, а мислим да му је мати Српкиња, али Мађар је Такач. Е он је остао ту код нас и остао је радити, није отишао са овима за Осијек, куда су отишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било неких реакција на то што је он као Мађар ту?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Није, код нас није. Није, што се тиче мене лично, знао сам га и пре рата, био је добар и нисам имао ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вукшић нешто у вези са њиме, звани «Жути» нешто казао?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: То немам појма.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Предочићу Вам овај исказ што сте дали у истрази, казали сте: «Такач Дамир да је неки био, он је Мађар био, али је остао са нама тамо, наводно то сам чуо од ових прича да га је Жути хтео убити, каже, шта ти Мађар радиш ту или шта ја знам шта си ти, таква је била прича». То сте Ви казали. Јесте чули то или не?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте то чули или нисте чули? Овде сте рекли да сте чули.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам, не сећам се да сам чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, заборавили сте од прошлог пута.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: То је било пре 19 година, ко ће се сетити не знам шта сам пре десет дана радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је исказ од 27.01.2010. године, то сте тада изјавили, нисте изјавили пре десет година, него сте изјавили пре годину дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Причали сте у истрази, па да Вас подсетим о Душану Вукшићу.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да сте га срели једном када је он долазио из тих подрумских простирија, да је нешто том приликом казао.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Јесте, долазио сам из дворишта, улазио сам унутра, Душка познам, он је тамо био ваљда био у дежурној служби или не знам шта је радио или возач неки био, познам га пре из цивилства, зато што је у Комуналном, једна фирма радио тамо, тако га

познам, видим Дуле иде горе уз степенице, мало трчка, рекох, «шта је Дуле?», каже, «јебо сам им маму», ето то ми је рекао само. Ја сам само продужио даље, он.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте рекли да сте стигли нешто пред 01. септембар 1991., ако сам Вас добро разумео.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Тако отприлике, сада можда дан пре или два касније или.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули, да ли сте били ту, да је био неки напад или како неки кажу, чишћење Козарца 28. августа 1991.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И да су неки припадници СУП-а учествовали у том нападу?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам за то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Убијен Иво Малај, Кадањан Јосип, Вид и Матилда Вранић. Да ли сте чули за то? Ваша служба да ли је то обрађивала?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кажите ми, да ли знате нешто и шта знате о убиству Адама Барића и рањавање његове жене Ане Барић? То се десило 10. октобра 1991. године.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Ту сам у двоумици, не знам ту, наводно су ми представили да сам ја потписао тај записник, а ја не сећам се ниједног детаља да сам био на том увиђају. А видим оно што су ми показали, видим онај записник о увиђају, питали су ме, «да ли је то твој потпис», рекох «јесте, 99% јесте, али не сећам се ниједног детаља, ништа у вези тога. Али ја кажем опет, постоји могућност, дао сам објашњење. Ми када смо дошли тамо, по томе наређењу тога шефа Милорада Обрадовића, рекао је, «момци, када идете на увиђај, пишите што опширније белешке», јер пошто немамо ни обрасца, не знамо коме треба се проследити пријаве, када ће се шта, да има касније када дође ред, у СУП Бели Манастир је долазило доста те полиције из вана који су се задржавали тамо по месец дана, два и одлазили су. Постоји могућност да је неко од њих био на том увиђају и када је дошло време да се те пријаве проследе, да се напишу, тај можда није био ту, можда је онда рекао, «нема овај тај ко зна где је у Србији, Дане дај потпиши», можда се тако десило, пошто се не сећам ничега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поред овог записника постоји и службена белешка.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Наводно да је обављен разговор са неким.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да је обављен разговор са Хенц Ђуром?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не сећам се ни тог имена ни човека.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу Вам показивали ту белешку?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Јесу, то су ми у СУП-у Зрењанину.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су Вам показивали фотографски елаборат?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Нешто су ми мало показали где лежи тамо, али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли по томе, ево показаћу Вам ја ове слике, овде имам, не знам да ли су у списима у боји. Да ли се уопште сећате тог случаја?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не сећам се, кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да је жена била рањена па одведена у Сомбор у болницу.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: То сам наводно, касније сам чуо после не знам колико, једног времена да је та жена на телевизији осигурованој изјавила, причала о том случају. То сам чуо, моја жена је причала, а она је чула од оних жена, она је радила у трикотажи тамо где су причале, ко је могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево изволите фотографије, ово су оригинали фотографија.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Ко је могао онда ватати Осигуровано да су приче биле, то када је било и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате по тим фотографијама можда догађај?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Чекајте да видим. Не, уопште не, то су некако мало специфичне неке баш. Ја се не сећам ниједног детаља у вези овога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да Вас питам онда даље, да ли нешто знате о убиству четири члана породице Чичак, то је било 17. октобра 1991. године?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам ни у вези тога, тек то сам чуо по причи да када су пронађени ваљда мртви тамо, не знам где су, на неком салашу и да су када су привођени, ко их је приводио, нисам уопште ни знао да су привођени тамо, само прича оно када је процурила да су нађена четири леша и кажу, то су Чичци који су не знам када доведени, таква је прича била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не сећате се из чије сте приче чули, то је ту у полицији, односно у СУП-у, или?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Причало се, више се причало у цивилству овако тамо шта се дешава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је помињано тада ко је сумњив да је то урадио?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не, није се уопште помињало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана изволите, да ли имате питања? Окривљени? Када смо код ове породице Чичак да наставим ја, рекли сте

овде да сте чули да су «дошли специјалци који су касније одвезли близу напуштене куће и тамо их убили. касније сам чуо да је Вукшић Зоран био један од главних полицајаца који је учествовао у њиховом убиству, а да је са њим био Стригић Слободан који је у истом месту као и чланови породице Чичак». Када сте то сазнали и ко Вам је то рекао и?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: То сам сазнао, овако 2001. или то, ту оптужницу на којој сам био и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи пре тога нисте знали?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Пре тога нисам знао. На тој оптужници где сам био и ја као ту, ту је била изјава појединих сведока и тамо сам прочитао те изјаве и то сам онда тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте исто да су то били проблематични специјалци. Зашто проблематични? Каже, «ја сам лично избегавао сусрет са тим проблематичним специјалцима», па сте рекли, «као што су Вукшић Зоран, Бертић Велимир, Стригић Слободан и браћа Вујковић». Зашто су они били проблематични и зашто сте Ви избегавали сусрет са њима, у чему је била та њихова проблематичност у том периоду?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Шта ја знам, мало су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су изгледали, то није проблем, него у чему је била проблематичност, зашто су били проблематични, да ли у понашању, да ли у односу према Вама, према другима, колегама?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Нису они према мени нико, нису, они су се мало дичили што су били мало ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему се односило то дичење, како се то приказивало

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Па били пуни себе што су ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пуни себе.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Специјална јединица, то је била позната јединица, специјалци су најбољи борци или како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете специјалци, а овде кажете да су били људи који су оптужени за нека друга кривична дела, ту сте чак поменули и овога Жељка Миловановића, Гавру? Да ли су то били полицајци или су били цивили коју су касније дошли у полицију у ту специјалну јединицу? Да ли је било професионалних полицајаца у тој јединици?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Професионалних, када ја не знам ни тачно који су били сви. Ја један од тих професионалних полицајаца ја мислим да је Јарић био, наводно он им је требао бити командир, он знам да је био један од професионалних, а други не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да разјаснимо ово за Хрњака, када сте њега видели, шта је он радио, која су његова задужења? Кажете да није био са специјалном јединицом тада када сте га први пут упознали, да је био возач?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам ја њега да је он био у специјалној, то не знам, али њега ја колико се могу сетити, да сам ја њега видео тамо у канцеларији где је секретар и начелник, да је тамо био, да су онда рекли да он вози некога од њих, да је он возач. Е колико дуго се он тамо задржао, ту у томе горе, не знам, али касније знам да је био радио у станици милиције у Белом Манастиру, али да ли је био у међувремену у тим специјалним јединицама или није, то ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ову Ану Барић малопре сте изјавили да сте сазнали за њене повреде из телевизијске емисије.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кадн је била та емисија?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам то тачно, то је када је било, не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били још?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: У служби?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У служби?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Јесмо, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, још сте радили када сте видели ту емисију? Да ли је неко нешто поступио, шта је она рекла у тој емисији, да ли се сећате? Да ли је означила некога као извршиоца дела?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Нисам ја, ја сам чуо, каем, мени је то моја жена пренела, а она је опет чула од тих њезиних колегиница које су радиле у тој трикотажи, да су гледале то једно вече, каже гледали су Осијек ко је могао ухватити Осијек, да је Барић када је она причала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте још у том тренутку у служби, још радите?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Био сам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, та емисија је била између августа и децембра?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Ја сада не знам, или је касније не знам, не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко пренео ту информацију Здјеларевићу, вашем Обрадовићу да је била емисија, да је она изјавила ко је убијен, ко јој је убио мужа?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чудно је, знате и сами, полицајац сте, када сазнате за такву информацију, Ви вероватно одете и саопштите Вашем претпостављено, чуо сам информацију, била на телевизији.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: То су сви причали, нисам само ја знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у том тренутку, цели Бели Манастир је знао?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Па цела Барања је причала о томе, знало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, да ли је позвао неко Зорана Вукшића да каже, да ли је тачно ово што се прича, да ли имате информацију о томе?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам, не знам о томе ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он позиван?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били за та кривична дела?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Да, био сам, али не знам када је то било, не могу ја да самовољно позивам, ако ми руководицац не нареди шта да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да видимо, кажете за овог професора што је био доведен и његов син, кажете, био је повређен. Какве је повреде имао?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Имао је ту мало око очију ту мало је био плав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неке повезе, завоје, да ли је имао или слично томе?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Није имао, само мало плавкаст је био, натечен је био мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта су Вам рекли, шта Ви радите у том тренутку, зашто доводе њега код Вас, Земљака овога, шта сте Ви пописивали?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Па узмем му генералије, ту када је отприлике тамо затворен и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га питали, зашто је затворен тамо?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто се води поступак против њега зашто је ту?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Вероватно сам га питао, он се бранио, сигурно да није рекао да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам га је довео горе код Вас?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам, неко из те дежурне службе, милиције, неко би морао довести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате после шта се десило са тим људима?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Па чуо сам да је тај, да је тамо негде, не знам да ли је пронађен до сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: За какву размену, нешто сте поменули неку размену, да су то људи за размену?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Па то је прича била да су тамо наводно где у Вуковару, да је било ухапшено Срба, а овде су се хапсили Хрвати да

би се, да је неки договор био ваљда да се размене, колико добијеш Хрвата, даш, толико ти врате Срба, ваљда тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је то Ваш шеф причао или ко?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не, то је прича била да се иде на размену, да иду људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Чекајте, Ви сте полицајац, све приче сазнајете од жене или не знам кога, да ли мислите да је логично то Ваше објашњење? Мени није јасно ко то прича, ако Ви као полицајац не знате то. Вама као полицији неко прича?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Није ми шеф причао, кажем, иду тамо, причали су сви, иду људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Који су причали, ко?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Причали су, цели СУП је причао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: У СУП-у се прича?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Причало се у СУП-у, кажу иду људи, ко је њима дао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, ко је овлашћен да те људе приводи ради размене, ко је овлашћен у СУП-у да то ради?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Која служба, да ли Ваша служба или ко?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Кажем, ја знам, на пример, да су код мене тога, ова двојица из Батине, они су територијалци били тамо, они су довели, а ко је ове друге довео и ко је наредио да приводе, то не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А одакле су их довели ти територијалци?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Из Батине, једног села.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Из села Батина?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Код Вас су довели?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Да, довели у СУП.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Како сте Ви овлашћени да примите лице које вам доводи нека служба која нема везе са Вама? Територијалци доводе полицајцу, да ли питате Ви, по ком основу правном Ви примате та лица?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Они су доведени тамо као да је он био неки усташа велики, ово, оно, да је ето, на основу тога и требао сам ја да, сам установио да је он тамо био, да је био против, да се усташки понашао и шта ја знам, да је нешто радио и да га онда затворимо доле.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Вама територијалци приводе та лица? Шта Ви предузимате стручно, професионално?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Ја се сећам тога, када сам видео тога човека, познам пре тамо, ја сам га одмах пустио, не долази у обзир да се затвара, они су довели.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И тог другог, само једног?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Тог, само једног, а од њих двојице, не знам од те три браће који су ти Исаиловићи из те Батине што су, њих два, један је довео или обадва су били углавном, они су били у територијалној, они су довели тога једнога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесу ли они отишли па сте га Ви пустили или, пред њима сте га пустили?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не, они су одмах отишли, ја сам онда са њиме мало причао, знам га, познам га из.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте сачинили неки писмени документ, нешто?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Вероватно да јесам, сигурно нисам само.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И шта они кажу, Ви га пуштате а они шта кажу?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Они су отишли даље, а они су тамо, сметао им је у селу, да буду они тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте обавестили свог руководиоца да пуштате тог човека?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам, не верујем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, Ви сте били, кажете од 01. септембра до децембра, да ли је тако?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: У служби. Да ли је било убистава и колико у обради криминалистичкој, у СУП-у?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Моме?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Било је убистава.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли можете да нам кажете колико и да ли се сећате ко је убијен у том периоду? Значи, то је кратак период три месеца, четири месеца?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Сада је ли у том баш периоду, ја се сећам где сам ја био на увиђају. на пример, био сам где је једна жена нађена мртва у Каранцу у једном селу ту, био сам у једном, неки Мариновић Марко ваљда, нађен исто мртав у Кнеже Виноградима, то. Онда био сам на увиђају у једноме, то сам се касније сетио, Поповцу где је један деда убијен и био сам, али ја мислим да је то касније било када су Хрвати, у Торјанцима када су, од њих један је тамо погинуо њихов тај бојовник, е тамо сам ишао исто. Тих се сећам увиђаја на којима сам ја био, а било је

још, било је убистава ових и оних на која су ишли други оперативци, ишли на увиђаје.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А ових пет убистава се не сећате до децембра да сте сазнали?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Ове Чичкове, Барићи?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ови из оптужнице, да.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Тих се баш не сећате, а ових других се сећате?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Како, не разумем сада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Лепо, Ви сте радник полиције, ја Вас питам, колико је било убистава. Како се тих сећате убистава, цела породица убијена, Ви се тога не сећате. Мислите да је то логично?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Нисам био на увиђају, нити сам знао да су привођени, нити ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А како знате да су привођени?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Нисам знао да су привођени, откуд знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте сазнали некада да су били прво привођени па да су убијени?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Кажем, када сам прочитао у ономе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А то сте тек тада сазнали?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Тамо после 2000. и не знам које године.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Покушавам да добијем неко логично онбјашњење. А та привођења у подруму, да ли су то била легална привођења за Вас као радника полицајца са Вашег становишта у то време или не? Кажете да је овај рекао, да не кажем, сада опсовао маму сам им или доведе га горе тај Вукшићев?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Нека су била можда легална, али нека можда нису била.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли знате, да ли су доношена нека решења о задржавању тих лица, да ли је то пролазило кроз Вашу службу?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам, немојте ме то питати, ја сам био обични тамо оперативац, шта ја знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ви сте овде сведок, ја могу да Вас питам. Да ли виђате овог Јарића што је био шеф тих јединица?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Нисам га видео од 1997. ја мислим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А где сте га видели последњи пут?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам где сам га видео, можда још у Барањи тамо, а наводно чујем да је у Суботици.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да живи у Суботици?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Наводно да живи у Суботици.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А шта ради тамо?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хвала.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Само знам, чуо сам, могу и то рећи, ако се добро сећам, да му је син погинуо један пре пет, шест година тамо погинуо на мотору наводно, што сам за њега сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неки питања? хвала.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате трошкове за данашњи долазак?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Дошао сам колима и то сам једва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле сте дошли?

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Из Зрењанина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ја могу да Вам исплатим само у вредности аутобуске карте. Колико је аутобуска карта, значи 1.200,00 динара.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Прошли пута смо добили 2.000,00 за гориво, а сада је још и поскупело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не могу да Вам плаћам гориво из простог разлога што су трошкови такви да се плаћа.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Да сам дошао аутобусом, када бих дошао вамо. Могао сам јуче да сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок захтева трошкове за данашњи долазак.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити трошкове у вредности од 1.200,00 динара који ће бити уплаћени сведоку на његов жиро-рачун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овако, слободни сте, само ћете дати овој Служби за сведоке Ваш жиро или текући рачун што имате.

Сведок ДАНЕ БРАНКОВИЋ: Шта знам да ли имам или немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Договорите се са њима, они ће Вам објаснити, можда ће они када подигну новац да Вас позову па преко поштанске уплатнице, и то је могуће, то ћете са њима да завршите. Хвала Вам.

Ево овако, за сутра 19.01. предложена су четири сведока –
Миленко Стојић, Марко Зубић, Томо Сивић и Милован Кодић.

Данашњи главни претрес је завршен у 13 часова и 18 минута.

Наставак је:

19.01.2011. године у 9 часова и 30 минута.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА